

DETEKTÍV CORMORAN STRIKE V ŠIESTOM
PRÍPADE BESTSELLEROVÉHO AUTORA

ROBERT GALBRAITH

ATRAMENTOVO
ČIERNE
SRDCE

Ljndeni

Atramentovo čierne srdce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Robert Galbraith

Atramentovo čierne srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ATRAMENTOVO
ČIERNE
SRDCE

ROBERT GALBRAITH

ATRAMENTOVO
ČIERNE
SRDCE

Z angličtiny preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Robert Galbraith: The Ink Black Heart

Copyright © J. K. Rowling, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Sphere

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

Translation © Diana Ghaniová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3595-7

ISBN e-knihy 978-80-566-3734-0 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3735-7 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3736-4 (mobi)

S láskou venujem Steveovi a Lorne,
ktorí sú mojou rodinou, priateľmi
a dvomi baštami proti anómii.

*Temnota má dve podoby. Jednou je noc...
a druhou slepota.*

Mary Elizabeth Coleridgeová
Pochybnost'

PROLÓG

*Zranenia srdca sú často smrteľné,
ale nie nevyhnutne.*

Henry Gray, člen Kráľovskej spoločnosti
Grayova anatómia

1

*Vrať sa, prečo na mne spočinul tvoj zrak
a pri pohľade zatajil si dych?
Po veky vekov nebýva to tak,
že by nič neznačil ten okamih.*

Mary Elizabeth Coleridgeová
Okamih

Zo všetkých dvojíc, čo v ten štvrtok večer sedeli v Rivoli Bare hotela Ritz, sa už napohľad najviac zabávala tá, ktorá v skutočnosti vôbec netvorila pár.

Cormoran Strike a Robin Ellacottová, dvojica súkromných detektívov, obchodných partnerov a samozvaných najlepších priateľov, oslavovala Robinine tridsiate narodeniny. Po príchode do baru, ktorý vďaka stenám obloženým tmavým drevom, zlatom a sklenenými reliéfmi od Laliqua vyzeral ako šperkovička v štýle art deco, boli obaja v miernych rozpakoch, lebo si uvedomovali, že hoci sa poznajú už päť rokov, táto situácia je jedinečná. Nikdy predtým sa nerozhodli stráviť večer vo vzájomnej spoločnosti mimo práce, bez priateľov a kolegov, a dokonca aj bez zámenky úrazov (pred niekoľkými týždňami totiž Strike omylom urobil svojej partnerke dva monokle a ako odškodné jej kúpil karí z donášky).

Ešte nezvyčajnejšie bolo, že obaja sa dobre vyspali a vyzerali výborne. Robin si obliekla obťahnuté modré šaty a dlhé medové vlasy mala čisté a rozpustené. Jej partnerovi neunikli uznanlivé pohľady, ktoré na ňu vrhali popíjajúci muži, keď popri nich prechádzala. Už jej stihol pochváliť opálový prívěsok spočívajúci v priehľbinke pod krkom, darček od rodičov. Opál lemovali drobné diamanty, ktoré sa jagali v zlatistej žiare barových

svetiel, a vždy keď sa Robin pohla, v kameni sa prebudili iskričky šarlátového ohňa.

Strike mal na sebe svoj obľúbený taliansky oblek s bielou košeľou a tmavou kravatou. Keď si oholil nedávno vypestovanú bradu, jeho podobnosť s Beethovenom – keby mal Beethoven zlomený nos a nadváhu – sa ešte zvýraznila. Srdečný úsmev čašníčky, keď mu podávala prvý kokteil Old Fashioned, však Robin pripomenul, ako sa o detektívovi v minulosti vyjadřila teraz už manželka jej bývalého manžela Sarah Shadlocková:

„Je zvláštne priťažlivý, no nie? Vyzerá trocha zničené, ale to mi nikdy neprekážalo.“

Sarah bola poriadna klamárka: uprednostňovala skôr upravených krásavcov, čo dokazovala aj jej neúnavná a napokon úspešná snaha zbalit Mathewu.

Strike a Robin sedeli oproti sebe v kreslách s leopardím vzorom pri stole pre dvoch a najskôr sa snažili zakryť mierne rozpaký rozhovorom o práci. Kým rozoberali prípady, ktoré mala detektívna agentúra momentálne na stole, každý z nich stihol vypiť jeden silný kokteil, a odvtedy ich čoraz hlasnejší smiech priťahoval pohľady barmanov aj zákazníkov. Robin svietili oči a líca jej trocha očerveneli, a dokonca aj Strike, ktorý bol podstatne mohutnejší ako jeho partnerka a dobre zvládal alkohol, vypil toľko bourbonu, že sa cítil príjemne povzbudený a uvoľnený.

Po druhom kole kokteíl sa rozhovor zvrhol k osobnejším témam. Strike, ktorý bol nemanželským synom rockového speváka, no stretol sa s ním iba dvakrát v živote, Robin prezradil, že jedna z jeho nevlastných sestier menom Prudence sa s ním chce zoznámiť.

„Kto to vlastne je?“ opýtala sa Robin. Vedela, že Strikeov otec bol trikrát ženatý a svojho syna splodil s náhodnou známosťou, v novinách najčastejšie označovanou ako „supergroupie“, ale zvyšok rodokmeňa nepoznala.

„Aj ona je nemanželská,“ odvetil Strike. „O niekoľko rokov mladšia ako ja. Jej matka bola herečka Lindsey Fanthropeová. Tá miešanka, čo hrala vo všetkom možnom. *EastEnders*, *Bill*...“

„Chceš sa zoznámiť s Prudence?“

„Nie som si istý,“ priznal Strike. „Nemôžem si pomôcť, mám pocit, že už mám dosť príbuzných, s ktorými sa musím natahovať. Okrem toho je terapeutka.“

„Aká?“

„Jungiánska.“

Jeho výraz, v ktorom sa miešala ostražitosť a nechúť, Robin rozosmial.

„Čo je zlé na tom, že je niekto jungiánska terapeutka?“

„Neviem... Podľa toho, čo mi píše, sa mi celkom pozdáva, a...“

Strike sa snažil nájsť tie správne slová a pohľadom zastal na bronzovom paneli na stene za Robininou hlavou, na ktorom bola zobrazená nahá Léda, ako ju oplodňuje Zeus v labutej podobe.

„... vraj to tiež nemala ľahké, keďže bol aj jej otcom. Ale keď som zistil, čím sa živí...“ Odmlčal sa a odpil si z bourbonu.

„Zdala sa ti neúprimná?“

„Nie celkom neúprimná...“ Strike si vzdychol. „Už mám dosť psychologov, čo mi vysvetľujú, prečo žijem tak, ako žijem, a tvrdia, že to súvisí s mojou takzvanou rodinou. Prudence v jednej zo svojich správ napísala, že odpustiť Rokebymu bolo pre ňu ‚liečivé‘... Kašlime na to,“ uzavrel náhle Strike. „Ty máš narodeniny, tak sa porozprávajme o tvojej rodine. Čo vlastne robí tvoj otec? Nikdy si to nespomínala.“

„Nie?“ zatiahla s miernym prekvapením Robin. „Je profesor ošetrovateľstva, produkcie a reprodukcie oviec.“

Strikeovi zabehol kokteil.

„Čo je na tom smiešne?“ opýtala sa so zdvihnutým obočím Robin.

„Prepáč.“ Strike sa od smiechu rozkašľal. „Len som to nečakal.“

„Mimochodom, je dosť veľká kapacita,“ vyhlásila naoko urazene Robin.

„Profesor... oviec. Ako to bolo?“

„Ošetrovateľstva, produkcie a reprodukcie... Čo je na tom také smiešne?“ dodala Robin, keď sa Strike druhýkrát rozrehotal.

„Neviem, možno tá produkcia a reprodukcia,“ vysvetlil Strike. „A aj tie ovce.“

„Za menom má štyridsaťšesť písmen. Keď som bola malá, zrákala som ich.“

„Pôsobivé,“ zhodnotil Strike, znova si odchlípol z bourbonu a snažil sa tváriť vážne. „Kedy sa začal zaujímať o ovce? Je to celoživotná vášeň, alebo ho zaujala nejaká konkrétna ovca, keď bol...“

„On si to s nimi nerozdáva, Strike.“

Detektívov opätovný smiech znova vzbudil záujem ostatných hostí.

„Jeho starší brat dostal rodinnú farmu, takže otec vyštudoval veterinárne lekárstvo v Durhame a, áno, špecializoval sa... Prestaň sa smiať! Je aj šéfredaktorom časopisu.“

„Prosím, povedz, že je o ovciach.“

„Áno, je. Volá sa *Chov oviec*,“ spresnila Robin, „a skôr ako sa opýtaš, nie, nemajú fotoprílohu s názvom Ovca týždňa.“

Tentoraz Strikeov výbuch smiechu počul celý bar. „Tichšie,“ napomenula ho s úsmevom Robin. Uvedomovala si, koľko párov očí sa na nich upiera. „Nechceme, aby nás vykázali z ďalšieho londýnskeho baru.“

„Z American Baru nás predsa nevykázali, alebo áno?“

Strikeova spomienka na následky pokusu udrieť podozrivého v hoteli Stafford bola hmlistá nie preto, že by bol opitý, ale preto, lebo v tej chvíli vnímal len svoj hnev.

„Možno nie vyslovene, ale skús sa tam vrátiť a uvidíš, ako ťa privítajú,“ utrúsila Robin a vylovila jednu z posledných olív z misky, čo im priniesli s prvým drinkom. Strike už stihol sám spratať všetky lupienky.

„Charlottin otec choval ovce,“ prehodil Strike a Robin pocítila slabý záchvev záujmu ako vždy, keď spomenul svoju bývalú snúbenicu, čo sa nestávalo takmer nikdy.

„Naozaj?“

„Hej, na Arrane,“ dodal Strike. „S treťou manželkou tam mal obrovské sídlo. Chov bol jeho koníčkom. Pravdepodobne si ho odpisoval z daní. Vyzerali fakt diabolsky – myslím tie ovce –, no nepamätám si názov plemena. Čiernobiele. S mohutnými rohmi a žltými očami.“

„Mohlo by to byť plemeno Jacobs,“ zhodnotila Robin, a keď sa Strike znova uškrnul, dodala: „Na záchode sme vždy mali kopy otcových časopisov.“

Jasné, že sa vyznám v plemenách oviec... Aký je Arran?“ V skutočnosti mala na mysli: „Aká bola Charlottina rodina?“

„Pekný, ak sa dobre pamätám, ale bol som tam len raz. Druhý raz ma už nepozvali. Charlottin otec ma z duše neznášal.“

„Prečo?“

Strike do seba najskôr hodil zvyšok kokteilu, až potom odpovedal.

„Mal viacero dôvodov, ale myslím, že na prvom mieste bolo, že sa ma jeho manželka pokúsila zviest.“

Robin zalapala po dychu oveľa hlasnejšie, ako zamýšľala.

„Presne tak. Mal som zhruba dvadsaťdva, dvadsaťtri rokov. Ona mala najmenej štyridsať. Bola fakt pekná, teda ak sa ti páčia vychudnuté závisláčky od koksu.“

„Ako – čo...?“

„Išli sme na víkend na Arran. Šeherezáda – tak sa volala – a Charlottin otec obľubovali alkohol. Polovica rodiny mala aj problémy s drogami – všetky nevlastné sestry a bratia. Po večeri sme sedeli vo štvorici a chľastali. Jej otec nebol zo mňa ktovieako nadšený – dúfal v niekoho s modrou krvou. S Charlotte nás ubytovali v oddelených spálňach na rôznych poschodiach.“

Okolo druhej ráno som vošiel do svojej podkrovnej izby. Vyzliekol som sa, na mol ožratý som padol do postele a zhasol svetlo. O pár minút sa otvorili dvere. Myslel som, že je to Charlotte. V izbe bola tma. Posunul som sa a ona vkĺzla ku mne...“

Robin si uvedomila, že má otvorené ústa, a tak ich zatvorila.

„... celkom nahá. Ešte ani vtedy mi to nedošlo – mal som v sebe takmer celú fľašu whisky. Ona... ehm... dotkla sa ma... vieš, ako to myslím...“

Robin si rukou zakryla ústa.

„... a začali sme sa bozkávať. Až keď mi zašepkala do ucha, že si všimla, ako som sa jej díval na kozy, keď sa zohla k ohňu, uvedomil som si, že som v posteli so svojou hostiteľkou. Niežeby na tom záležalo, ale nepozeral som jej na kozy. Pripravoval som sa, že ju zachytím, keby spadla. Bola taká opitá, až som sa bál, že spadne do ohňa, keď doň hádzala poleno.“

„Čo si urobil?“ opýtala sa Robin cez prsty.

„Vystrelil som z postele, akoby mi horelo pod zadkom,“ odvetil Strike a Robin sa znova rozosmiala. „Narazil som do stojana na umývadlo, zhodil som ho a rozbil obrovský viktoriánsky džbán. Ona sa len chichotala. Zjavne si namýšľala, že keď sa trocha spamätám, vrátim sa k nej do postele. Snažil som sa nájsť v tme boxerky, a vtom Charlotte naozaj otvorila dvere.“

„Panebože.“

„Hej, nebola nadšená, keď nás našla nahých v jednej izbe,“ utrúsil Strike. „Ťažko povedať, ktorého z nás chcela zabiť viac. Krik zobudil sira Anthonyho. Vybehol na poschodie len v brokátovom župane, ale bol taký ožratý, že si ho poriadne nezaviazal. Rozsvietil svetlá a stál pred nami s pištoľou v ruke nevímajúc, že mu trčí penis, až kým ho na to neupozornila manželka. „Anthony, vidíme ti pipíka.““

Robin sa tentoraz rozosmiala tak nahlas, že Strike musel počkať, kým sa trocha upokojí, aby mohol pokračovať. Pri bare kúsok od ich stola sedel sivovlasý muž a sledoval Robin s miernym úškrnom na tvári.

„Čo sa dialo potom?“ opýtala sa zadýchane Robin a utrela si oči miniatúrnym obrúskom, ktorý jej priniesli s nápojom.

„Ak sa nemýlim, Šeherezáda sa ani neobťažovala ospravedlniť. Skôr naopak, zjavne mala pocit, že je to celkom smiešne. Charlotte sa na ňu vrhla, no ja som ju odtiahol, a sir Anthony očividne zastával názor, že je to vlastne moja chyba, lebo som si nezamkol dvere. Charlotte sa prikláňala k tomu istému. Život v squatoch s mojou matkou ma nepripravil na to, čo čakať od aristokracie. Celkovo musím povedať, že ľudia v squatoch sa správali oveľa lepšie.“

Zdvihol ruku a naznačil usmievavej čašníčke, že by si radi znova objednali. Robin, ktorú od smiechu boleli rebrá, vstala.

„Musím ísť na záchod,“ vydýchla a odkráčala. Sivovlasý muž na barovej stoličke ju sledoval pohľadom.

Kokteily boli malé, ale dosť silné, a Robin, ktorá ako detektívova asistentka trávila väčšinu času v teniskách, si už odvykla nosiť podpätky. Keď kráčala nadol po schodoch pokrytých červeným kobercom, musela sa pevne držať zábradlia. Také honosné dámske toalety ešte v živote nevidela.

Miestnosť bola svetloružová ako jahodová makrónka, s okrúhlymi mramorovými umývadlami, zamatovou pohovkou a nástennými maľbami nýmff v jazierkach pokrytých leknamí. Keď sa vycikala, uhladila si šaty a v zrkadle skontrolovala maskaru, lebo očakávala, že sa jej od smiechu roztielka. Umyla si ruky a v duchu uvažovala nad príbehom, ktorý jej práve porozprával Strike. Nech bol akokoľvek vtipný, zdal sa jej aj trocha desivý. Aj keď sa počas svojej detektívnej kariéry stretla s mnohými ľudskými výstrednosťami, často sexuálnymi, občas mala pocit, že je v porovnaní s inými ženami v rovnakom veku neskúsená a naivná. Nezažila žiadne divoké sexuálne dobrodružstvá. Doteraz mala len jedného sexuálneho partnera a mala svoje dôvody nad rámec tých obvyklých, prečo potrebovala dôverovať človeku, s ktorým pôjde do postele. V minulosti sedel na lavici obžalovaných muž v strednom veku s vitiligom pod ľavým uchom, ktorý tvrdil, že ho devätnásťročná Robin zlákala na tmavé schodisko a že ju škrtil do bezvedomia, lebo mu povedala, že „má rada drsný sex“.

„Tuším by som si mala dať pohár vody,“ usúdila Robin o päť minút neskôr, keď sa znova usadila oproti Strikeovi. „Boli to fakt silné kokteily.“

„Neskoro,“ povedal Strike, keď pred nich čašníčka postavila ďalšie poháre. „Nedáš si sendvič, aby si až tak necítila alkohol?“

Podal jej jedálny lístok. Ceny boli premrštené. „Nie, radšej...“

„Nepozval by som ťa do Ritzu, keby som nebol pripravený míňať,“ prerušil ju Strike a mávol rukou. „Objednal by som aj tortu, ale...“

„Ilsa ju už pripravila na zajtrajší večer?“ hádala Robin.

Nasledujúci večer Robin čakala narodeninová večera v spoločnosti skupinky priateľov vrátane Strikea. Zorganizovala ju ich spoločná priateľka.

„Áno. Nemal som ti to prezradiť, tak sa tvár prekvapene. Kto vlastne príde?“ opýtal sa Strike. Bol trocha zvedavý, či medzi hosťami budú aj ľudia, ktorých nepozná: konkrétne muži.

Robin odrapotala mená dvojíc. „... a ešte ty a ja,“ dokončila.

„Kto je Richard?“

„Maxov nový frajer,“ vysvetlila Robin. Max bol herec, jej spolubývajúci a zároveň prenájomateľ. Prenajímal jednu izbu, lebo inak by nezvládal

splácať hypotéku. „Začínam uvažovať, či nie je načase odstáňovať sa od neho,“ dodala.

Zjavila sa čašníčka a Strike obom objednal sendviče. Potom sa obrátil naspäť k Robin.

„Prečo uvažuješ nad sťahovaním?“

„Za seriál, v ktorom Max hrá, dostáva pekné peniaze, práve potvrdili nakrúcanie druhej série a okrem toho sa zdá, že si s Richardom dobre rozumujú. Nechcem čakať, kým ma požiadajú, aby som odišla. V každom prípade,“ Robin si odchlipla z ďalšieho kokteilu, „mám tridsať. Je najvyšší čas, aby som bývala sama, nemyslíš?“

Strike pokrčil plecami.

„Úprimne, nefandím názoru, že všetko treba stihnúť do určitého termínu. To je skôr Lucina parketa.“

Lucy bola sestra, s ktorou Strike strávil väčšinu detstva, lebo ich porodila jedna matka. S Lucy mali vo všeobecnosti opačné názory na to, čo sú životné radosti a priority. Lucy trápilo, že takmer štyridsaťročný Strike ešte stále žije sám v prenajatom dvojizbáku nad kanceláriou a nezáväzujú ho žiadne povinnosti – manželka, deti, hypotéka, rodičovské združenia, povinné vianočné večierky so susedmi –, ktorým sa bezohľadne vyhýbala aj ich matka.

„Podľa mňa je už načase, aby som mala svoj byt,“ nástojila Robin. „Síce mi bude chýbať Wolfgang, ale...“

„Kto je Wolfgang?“

„Maxov jazvečík,“ rýchlo odvetila Robin, prekvapená Strikeovým ostrým tónom.

„Aha... Myslel som, že je to nejaký Nemčúr, čo sa ti zapáčil.“

„Ha... nie,“ povedala Robin.

Už si naozaj pripadala dosť opitá. Dúfala, že sendviče jej pomôžu.

„Nie,“ zopakovala. „Max nie je ten typ, čo by sa ma snažil dať dokopy s Nemcami. Musím uznať, že je to celkom príjemná zmena.“

„Veľa ľudí sa ťa snaží dať dokopy s Nemcami?“

„Nie s Nemcami, ale... Ech, vieš, ako to býva. Vanessa mi stále opakuje, že si mám nainštalovať Tinder, a moja sesternica Katie chce, aby som sa

zoznámila s nejakým jej kamarátom, čo sa práve presťahoval do Londýna. Prezývajú ho Axeman, čiže Drevorubač.“

„Axeman?“ zopakoval Strike.

„Áno, lebo sa volá... Jeho meno znie ako Axeman. Nevieť si spomenúť,“ prehodila Robin a neurčito mávla rukou. „Nedávno sa rozviedol, takže podľa Katie by sme sa k sebe hodili. Fakt nechápem, prečo by sa k sebe mali dvaja ľudia hodiť len preto, lebo si každý z nich pokazil manželstvo. Skôr naopak...“

„Ty si si svoje manželstvo nepokazila,“ namietol Strike.

„Ale pokazila,“ protirečila mu Robin. „Za Matthewa som sa vôbec nemala vydať. Bolo to medzi nami nanič, a čím ďalej, tým to bolo horšie.“

„On bol ten, čo ťa podviedol.“

„Ale ja som bola tá, ktorá s ním nechcela byť. Ja som bola tá, ktorá sa to pokúsila ukončiť už na svadobnej ceste, ale potom som z toho vycúvala...“

„Naozaj?“ začudoval sa Strike, bola to preňho nová informácia.

„Áno,“ prisvedčila Robin. „V hĺbke duše som vedela, že je to medzi nami zlé...“ Na okamih sa vrátila späť na Maldivy, keď sa počas horúcich nocí sama prechádzala po bielom piesku pred vilou, zatiaľ čo Matthew spal, a kládla si otázku, či je zaľúbená do Cormorana Strikea.

Priniesli im sendviče a Robin si vypýtala pohár vody. Zhruba minútu jedli mlčky, a potom Strike prerušil ticho.

„Na Tinder by som nešiel.“

„Ty by si tam nešiel, alebo by som sa tam nemala prihlásiť ja?“

„Oboje,“ povedal Strike. Kým si Robin dvakrát odhryzla, stihol dojesť jeden sendvič a pustiť sa do druhého. „V našom odbore nie je najmúdrejšie príliš sa vystavovať na internete.“

„To isté som vravela Vanesse,“ prisvedčila Robin. „Ale ona vyhlásila, že môžem používať falošné meno, až kým sa mi niekto nezapáči.“

„Nič nie je lepšie ako klamať o tom, ako sa voláš, aby si si vybudovala pevný základ dôvery,“ zhodnotil Strike a Robin sa opäť zasmiala.

Strike objednal ďalšie kokteily a Robin nenamietala. Bar bol teraz plnší, ako keď prišli, rozhovory hlasnejšie a krištáľové lustre obklopovala hmľistá

aureola. Robin cítila náklonnosť ku všetkým v miestnosti bez rozdielu – od staršej dvojice, ktorá sa ticho zhovárala nad šampanským, a zaneprázdnených barmanov v bielych sakách až po sivovlasého muža, ktorý sa na ňu usmial, keď naňho pozrela. Najradšej zo všetkých však mala Cormorana Strikea, ktorý jej doprial nádherný, nezabudnuteľný a nákladný narodeninový večer.

Strike, ktorý pred toľkými rokmi naozaj necívil na prsia Šeherezády Campbellovej, robil, čo bolo v jeho silách, aby sa rovnako zdvorilo správal aj k svojej partnerke, hoci mu nikdy nepripadala krajšia: tvár jej trochu očervenela od alkoholu a smiechu, medové vlasy jej žiarili v rozptýlenom svetle dopadajúcom zo zlatej kupoly nad ich hlavami. Keď sa náhle predklonila a niečo zdvihla zo zeme, za opálom sa ukázala hlboká priehlbina.

„Parfúm,“ povedala a vystrela sa aj s purpurovou taštičkou, ktorú si priniesla z Liberty a v ktorej bol Strikeov narodeninový darček. „Chcem si ho dať na seba.“

Rozviazala stužku, rozbalila balíček a vytiahla hranatú bielu fľaštičku. Strike sledoval, ako si nastriekala malé množstvo na zápastia a potom – prinútil sa odvrátiť pohľad – do priehlbiny medzi prsami.

„Páči sa mi,“ povedala, keď si privoňala k zápastiu. „Ďakujem.“

Zo svojho miesta zachytil slabý závan vône: čuch mal po rokoch fajčenia mierne oslabený, ale aj tak rozpoznal ruže a podtón pižma, ktorý sa mu spájal s pokožkou zohriatou slnkom.

Priniesli im ďalšie kokteily.

„Tuším zabudla na moju vođu,“ zamrmlala Robin a odchlipla si z Manhattanu. „Toto bude určite môj posledný kokteil. Na podpätky už nie som zvyknutá. Nechcem sa rozpleštiť na zemi v Ritzi.“

„Zavolám ti taxík.“

„Už si minul veľa.“

„Finančne sme na tom dobre,“ nedal sa Strike. „Pre zmenu.“

„Viem – nie je to skvelé?“ vzdychla si Robin. „Konečne máme slušný zostatok na účte a množstvo novej práce... Strike, dosiahli sme úspech,“ zhodnotila s úsmevom a on cítil, že sa tiež usmieva.

„Kto by to bol povedal?“

„Ja,“ vyhlásila Robin.

„Keď si ma spoznala, bol som takmer na mizine, spal som na rozkladacej posteli v kancelárii a mal som až jedného klienta.“

„No a? Páčilo sa mi, že si sa nevzdal,“ odvetila Robin, „a bolo mi jasné, že vo svojej práci si fakt dobrý.“

„Odkiaľ si to mohla vedieť, dopekla?“

„Veď som ťa pri tom sledovala, no nie?“

„Pamätáš sa, ako si v to prvé ráno priniesla podnos s kávou a sušienkami?“ rozpamätal sa Strike. „Mne a Johnovi Bristowovi? Nechápal som, kde si to všetko vzala. Pripadalo mi to ako kúzelnícky trik.“

Robin sa zasmiala.

„Všetko som si vypýtala od toho týpka o poschodie nižšie.“

„A rozprávala si v množnom čísle. *Povedala som si, že keď sme klientovi ponúkli kávu, mali by sme mu ju aj priniesť.*“

„Tá tvoja pamäť.“ Robin prekvapilo, že ju citoval presne.

„Nuž... si... nezvyčajná osoba,“ uzavrel Strike a zdvihol svoj takmer prázdny pohár.

„Na Detektívnu agentúru Strikea a Ellacottovej. Všetko najlepšie k tridsiatym narodeninám.“ Robin zdvihla pohár, štrngla si s ním a vypila ho. „Dočerta, Strike, pozri sa, koľko je hodín,“ vyhlkla, keď náhodou pozrela na hodinky. „Musím vstávať o piatej, mám sledovať frajera slečny Jonesovej.“

„Hej, dobre,“ zahundral Strike, ktorý by pokojne strávil ešte niekoľko hodín v pohodlnom kresle zaliatom zlatistým svetlom, obklopený vôňou ruží a pižma, ktorá sa vznášala nad stolom. Naznačil, že chce účet.

Ako Robin predpokladala, cestou cez bar bola na vysokých podpätkoch dosť neistá a trvalo jej oveľa dlhšie ako zvyčajne, kým na dne kabelky našla žetón na kabát.

„Mohol by si mi to podržať, prosím?“ požiadala Strikea, kým sa v nej hrabala, a podala mu taštičku s parfumom.

Keď jej priniesli kabát, Strike jej musel pomôcť s obliekaním.

„Tuším som fakt opitá,“ zamrmlala Robin a vzala si od neho purpurovú taštičku. O pár sekúnd svoje slová potvrdila, keď sa jej na okrúhlom

šarlátovom koberci na mramorovej dlážke v hale zvrtol podpätky a pošmykla sa. Strike ju zachytil, objal okolo pása, no do otáčacích dverí si s ňou netrúfol. Po oboch stranách boli bočné východy. Rozhodol sa pre jeden z nich.

„Prepáč,“ povedala Robin, keď opatrne schádzali po strmých kamených schodoch pred Ritzom. Strike ju ešte stále držal okolo pása. Uživala si jeho blízkosť, mohutnosť a teplo jeho tela. Častejšie podopierala ona jeho – vždy keď si nerozumným správaním preťažil kýpeť na pravej nohe, a ten odmietol ďalej niesť jeho váhu. Držal ju tak pevne, že hlavou takmer spočívala na jeho hrudi. Aj cez zvyčajný pach zatuchnutých cigariet cítila vôňu vody po holení, ktorú použil pri tejto výnimočnej príležitosti.

„Taxík,“ povedal Strike a ukázal na čierne auto, ktoré sa k nim plynulo blížilo.

„Strike,“ Robin sa zaklonila, aby mu videla do tváre. Chcela sa mu poďakovať za príjemný večer, no keď sa ich pohľady stretli, z úst jej nevyšlo ani slovo. Na chvíľu sa všetko okolo nich rozmazalo, akoby sa ocitli v oku spomaleného tornáda vrčiacych áut a mihotavých svetiel, chodcov a zamračenej oblohy. Skutočná bola len blízkosť a vôňa toho druhého. Strike pri pohľade do jej tváre v okamihu zabudol na všetky prísne predsavzatia, ktoré ho obmedzovali už takmer päť rokov. Nepatrne sklonil hlavu a priblížil sa k nej ústami.

Robinin veselý výraz mimovoľne zatienil strach. Strike si to všimol a rýchlo sa vystrel, a skôr ako si stihli uvedomiť, čo sa práve stalo, obyčajný rachot kuriárskej motorky ohlásil návrat sveta do normálnych koľají. Tornádo zmizlo, Strike odviezol Robin k otvoreným dverám taxíka a ona klesla na tvrdé sedadlo.

„Dobrá noc,“ zavolať za ňou. Dvere sa zabuchli a taxík odfrčal, skôr ako sa omámená Robin stihla rozhodnúť, či ju to zaskočilo, potešilo alebo zamrzelo.

2

*A teraz si o niečom pohovorme,
časť nesmrteľnosti, hlboké srdce vo mne!*

Maria Jane Jewsburyová
Svojmu srdcu

Po noci v Ritzi prežívala Robin dni plné vzrušenia a napätia. Uvedomovala si, že Strike jej bez jediného slova položil otázku a ona mlčky odpovedala „nie“, a to oveľa dôraznejšie, ako keby nevypila toľko bourbonu s vermútom a keby ju tak nezaskočil. Strike sa odvtedy správal zdržanlivejšie, bol neprirodzene úsečný a odhodlane sa vyhýbal všetkým osobným témam. Zdalo sa, že múry, ktoré sa zrútili počas piatich rokov ich spolupráce, opäť vyrástli. Robin sa bála, že Strikeovi ublížila. Uvedomovala si, že takého nenápadne sebavedomého a odolného muža, akým bol jej partner, len tak niečo nezasiahne.

Strike sa zatiaľ obviňoval. Nemal urobiť ten hlúpy krok. Nedospel vari pred niekoľkými mesiacmi k záveru, že spolu nemôžu nič mať? Trávili spolu priveľa času, právne ich spájala spoločná firma a ich priateľstvo bolo preňho natoľko cenné, že ho nemienil ohroziť. Tak prečo v zlatistej žiare nehorázne drahých kokteíl odhodil všetky dobré predsavzatia a podľahol?

Jeho výčitky sa miešali s ešte menej príjemnými pocitmi. Strike totiž len málokedy zažil, že by ho nejaká žena odmietla, lebo sa skrátka vyznal v ľuďoch. Nikdy predtým neurobil krok, kým si nebol istý, že jeho snaha bude vítaná, a určite sa mu nestalo, že by nejaká žena zareagovala tak ako Robin: so strachom, ktorý vo svojich najhorších chvíľach považoval za odpor. Bol síce trochu pri sebe, chýbala mu jedna noha, mal zlomený nos a husté tmavé kučeravé vlasy, ktoré priatelia zo školy prirovnávali k chlpm,

ale nič z toho mu nikdy nebránilo baliť pekné ženy. Mužských priateľov, pre ktorých bola detektívova sexuálna príťažlivosť zväčša neviditeľná, často vytácal a prekvapoval fakt, že má taký úspešný sexuálny život. A možno bol len neznesiteľne márnivý, keď si namýšľal, že je pre bývalé partnerky rovnako príťažlivý ako kedysi, hoci sa jeho ranný kašeľ zhoršuje a v tmavohnedých vlasoch sa mu začínajú objavovať šediny.

Ešte horšia bola predstava, že si celé roky úplne nesprávne vysvetľoval Robinine pocity. Predpokladal, že jej mierna rozpačitosť vo chvíľach, keď sa nechtiac ocitli vo fyzickej alebo citovej blízkosti, pramení z toho istého ako jeho vlastná: z odhodlania nepodľahnúť pokušeniu. V nasledujúcich dňoch po tom, ako mlčky odmietla jeho bozk, sa neustále vracal k udalostiam, ktoré podľa neho dokazovali vzájomnú príťažlivosť, a znova a znova spomínal, ako prerušila svoj prvý svadobný tanec, vybehla za ním a nechala Matthewa stáť na parkete. Objali sa na hotelových schodoch, a keď ju držal v svadobných šatách, mohol by prisahať, že v jej mysli zachytil ten istý nebezpečný nápad, aký sa ozýval aj v jeho hlave: Utečme a dočerta s dôsledkami. Predstavoval si to všetko? Možno áno. Možno Robin chcela utiecť, ale iba naspäť do Londýna a do práce. Možno v ňom videla priateľa a učiteľa, ale nič viac.

V tejto nepokojnej a depresívnej nálade Strike privítal svoje štyridsiate narodeniny, ktoré oslávil večerou v reštaurácii. Rovnako ako v Robininom prípade, aj jeho oslavu zorganizovali ich spoloční priatelia Nick a Ilsa.

Práve pri tejto príležitosti sa Robin konečne zoznámila so Strikeovým najstarším priateľom z Cornwallu Daveom Polworthom. Presne ako Strike v minulosti predpovedal, ktovieako sa jej nepozdával. Polworth bol nízky a zhovorčivý, negatívne komentoval všetky aspekty londýnskeho života a ženy – vrátane čašníčky, ktorá ich obsluhovala – nazýval „štetky“. Robin sedela na opačnom konci stola ako Strike a väčšinu večera strávila ťažkopádny rozhovorom s Polworthovou manželkou Penny, ktorej hlavnými témami boli jej dve deti, vysoké londýnske ceny a to, aký je jej manžel chuj.

Robin kúpila Strikeovi na narodeniny vzácny skúšobný výlisok prvého albumu Toma Waitsa *Closing Time*. Vedela, že Waits je jeho obľúbený umelec, a jej najkrajšou spomienkou na celý večer bol výraz nefalšovaného

prekvapenia a radosti na Strikeovej tvári, keď dar rozbalil. Keď jej ďakoval, nadobudla pocit, že jeho zvyčajná srdečnosť sa vrátila. Dúfala, že mu tým dá najavo, že keby jej bol odporný, nedala by si toľko námahy a nekúpila mu niečo, po čom naozaj túžil. Nemohla tušiť, že Strike sa v duchu pýta, či Robin považuje šesťdesiatpäťročného Waitsa za jeho súčasníka.

Týždeň po Strikeových narodeninách z agentúry odišiel Andy Hutchins, ktorý s nimi spolupracoval najdlhšie. Nikoho to neprekvapilo: hoci jeho skleróza multiplex bola v remisii, práca si vybrala svoju daň. Usporiadali preňho rozlúčkový večierok, na ktorý prišli všetci okrem ďalšieho spolupracovníka Sama Barclayho. Ten si vytiahol najkratšiu zápalku a teraz sledoval svoj cieľ vo West Ende.

Zatiaľ čo Strike a Hutchins sedeli na opačnej strane stola a bavili sa o práci, Robin sa zhovárala s najnovšou spolupracovníčkou Michelle Greenstreetovou, ktorá už stihla požiadať nových kolegov, aby ju volali Midge. Bola to bývalá policajtká z Manchestru: vysoká, štíhla, fyzicky zdatná fanatička do posilňovania s krátkymi ulízanými tmavými vlasmi a jasnými sivými očami. Keď sa minule načahovala po spis vyložený na registračke, Robin sa pri pohľade na jej vypracované brušné svalstvo cítila trocha neschopne, ale páčila sa jej Midgina bezprostrednosť a fakt, že sa nad ňu nevyvyšovala. Robin bola momentálne jediným človekom z agentúry, ktorý predtým nepracoval ako policajt či vojak. Dnes večer sa jej Midge zdôverila, že hlavným dôvodom, prečo sa chcela presťahovať do Londýna, bol nepríjemný rozchod s frajerkou.

„Bola aj tvoja bývalá policajtká?“ opýtala sa Robin.

„Nie. Nikdy nevydržala v práci dlhšie ako pár mesiacov,“ odvetila Midge so značnou dávkou trpkosti. „Považuje sa za neobjaveného génia. Údajne buď napíše bestseller, alebo namaľuje obraz, ktorý získa Turnerovu cenu. Celý deň som bola preč a zarábala peniaze, aby sme mali na účty, a ona zatiaľ trčala doma a flákala sa na internete. Rozišla som sa s ňou, keď som našla jej profil na zoznamke Zoosk.“

„Bože, to ma mrzí,“ vydýchla Robin. „Moje manželstvo sa skončilo, keď som v našej posteli našla diamantovú náušnicu.“

„Áno, Vanessa to spomínala,“ povedala Midge, ktorú do agentúry odporučila Robinina priateľka policajtku. „Vravela, že si si ju nenechala, ty trúba.“

„Ja by som ju strelila,“ zachrapčala sekretárka Pat Chaunceyová, ktorá sa nečakane zapojila do rozhovoru. Pat bola päťdesiatšedemročná žena so zachrípnutým hlasom, čiernymi vlasmi a zubami farby zájdenej slonoviny, ktorá buď fajčila jednu od druhej pred kanceláriou, alebo ustavične poťahovala z elektronickej cigarety v kancelárii. „Istá žena mi raz poslala poštou slipy môjho prvého manžela. Držaňa.“

„Fakt?“ začudovala sa Midge.

„Jasné,“ zavrčala Pat.

„Čo ste urobili?“ vyzvedala Robin.

„Pripevnila som ich na vchodové dvere, aby boli to prvé, čo uvidí po príchode z práce.“ Pat si zhlboka potiahla z elektronickej cigarety: „A poslala som jej naspäť niečo, na čo nikdy nezabudne,“ dodala.

„Čo?“ vyhrkli jednohlasne Robin a Midge.

„Radšej nechcíte vedieť,“ odvetila Pat. „Ale povedzme, že na chlieb by si to nenatrela.“

Výbuchy smiechu troch žien upúťali Strikeovu a Hutchinsovu pozornosť: Strike pozrel na Robin a ona mu pohľad s úsmevom opätovoala. Odvrátil zrak, no zrazu bol taký veselý, ako už dávno nie. Po Andyho odchode sa agentúra znova ocitne pod nie celkom neznámym tlakom, keďže práve pracovali na viacerých časovo náročných prípadoch. V prvom a najdlhšie trvajúcim z nich mali vyhrabať špinu na bývalého priateľa klientky s prezývkou slečna Jonesová, ktorá tvrdo bojovala o zverenie malej dcérky do svojej starostlivosti. Slečna Jonesová bola pekná tmavovláska s takmer trápnuu túžbou zbalit' Strikea. Možno by mu jej bezostyšný záujem trochu povzbudil ego, čo by sa mu momentálne celkom hodilo, ibaže sa správala, akoby naňho mala nárok a zároveň ho potrebovala, čo ho totálne odrádzalo.

Ich druhý klient bol zároveň aj najbohatší: rusko-americký miliardár, ktorý sa presúval medzi Moskvou, New Yorkom a Londýnom. Z jeho domu na South Audley Street nedávno zmizlo viacero mimoriadne cenných predmetov, no bezpečnostný alarm zostal vypnutý. Klient podozrieval

nevlastného syna žijúceho v Londýne a chcel mladíka prichytiť pri číne. Zároveň však do toho nechcel zaťahovať políciu ani manželku, podľa ktorej jej večne žúrujúceho nezamestnaného potomka skrátka nikto nechápal. Vo všetkých kútoch domu boli teraz nainštalované špionážne kamery, ktoré agentúra monitorovala. Nevlastný syn, ktorého v agentúre prezývali Dlhoprstý, bol takisto pod dohľadom pre prípad, že by sa pokúsil predáť zmiznutú Fabergého skrinku alebo helénsku hlavu Alexandra Veľkého.

Posledný prípad agentúry s krycím názvom Namotávač bol podľa Robin obzvlášť nechutný. Známa medzinárodná korešpondentka amerického spravodajského kanála sa nedávno po troch rokoch rozišla s frajerom, ktorý bol rovnako úspešným televíznym producentom. Krátko po ich nepeknom rozchode novinárka zistila, že jej bývalý partner zostal v kontakte s jej sedemnásťročnou dcérou, ktorej Midge vymyslela prezývku Nôžka. Vysoká štíhla dievčina s dlhými svetlými vlasmi sa už objavovala v bulvárnych plátkoch – jednak preto, lebo mala známe priezvisko, a jednak preto, lebo bola začínajúca modelka. Nikto z agentúry síce zatiaľ nebol svedkom sexuálnych kontaktov medzi Nôžkou a Namotávačom, no ich reč tela na tajných stretnutiach nebola ani trocha otcovsko-dcérska. Celá situácia spôsobila, že Nôžkina matka bola celá bez seba od zlosti, obáv a podozrievania, čo otráвило jej vzťah s dcérou.

Po Andyho odchode ostatní nevedeli, kde im hlava stojí, takže sa im uľavilo, keď sa Strikeovi začiatkom decembra podarilo odlákať z konkurenčnej detektívnej agentúry bývalého policajta menom Dev Shah. Medzi Strikeom a šéfom spomínanej agentúry Mitchom Pattersonom bola zlá krv už od čias, keď dal Patterson Strikea sledovať. Keď Shah na otázku: „Prečo chceš odísť od Pattersona?“ odpovedal slovami: „Už ma nebaví pracovať pre toho chuja,“ Strike ho okamžite prijal.

Rovnako ako Barclay, aj Shah bol ženatý a mal malé dieťa. Bol nižší ako obaja jeho noví kolegovia a mal také husté mihalnice, až sa Robin zdali falošné. Všetci v agentúre si Deva obľúbili: Strike, lebo mu to páľilo a poctivo si viedol záznamy; Robin, lebo sa jej pozdával jeho suchý zmysel pre humor a fakt, že sa nesprával ako čurák; Barclay a Midge, lebo Shah

hneď na začiatku dokázal, že je tímový hráč a zjavne nepotrebuje zatieňovať ostatných spolupracovníkov; a dokonca aj Pat, ktorá raz v piatok, keď jej Robin odovzdávala účtenky, tým svojim chrapľavým hlasom predniesla: „Ten by sa vyrovnal aj Imranovi Khanovi, no nie? Tie jeho oči!“

„Hm, je fakt pekný,“ prisvedčila ľahostajne Robin a spočítala účtenky. Pat takmer rok otvorene dúfala, že Robin sa zahľadí do predchádzajúceho spolupracovníka, ktorého príťažlivý vzhľad však zatienilo nechutné správanie. Robin mohla byť rada, že Dev je ženatý.

Dlhé hodiny strávené v práci ju prinútili dočasne odložiť plán nájsť si nový byt, no aj tak sa dobrovoľne prihlásila, že bude počas Vianoc sledovať miliardárov dom. Vyhovovalo jej, že sa má na čo vyhovoriť, aby nemusela ísť za rodičmi do Mashamu. Bola si totiž istá, že Matthew a Sarah sa budú aj s novorodencom (zatiaľ neznámeho pohlavia) prechádzať po tých istých uliciach, po ktorých ešte ako tínedžerka chodievala ruka v ruke s Matthewom. Jej rodičia boli sklamaní a Strikeovi bolo očividne nepríjemné prijať jej ponuku.

„To je v pohode,“ presvedčala ho, no nechcelo sa jej rozoberať dôvody. „Radšej zostanem v Londýne. Minulý rok si nemal žiadne Vianoce.“

Začínala si pripadať psychicky aj fyzicky vyčerpaná. Posledné dva roky pracovala takmer nonstop a zároveň prežila rozchod a rozvod. V mysli sa vracala k tomu, ako odmerane sa k sebe so Strikeom momentálne správajú, a hoci sa jej vôbec nechcelo cestovať do Mashamu, predstava sviatkov strávených v práci ju naozaj deprimovala.

V polovici decembra ju však najobľúbenejšia sesternica Katie na poslednú chvíľu pozvala na novoročnú lyžovačku. Jedna z dvojíc zrušila účasť, keď sa dozvedeli, že manželka je tehotná; chata už bola zaplattená, takže Robin by stačilo kúpiť si letenky. Nikdy v živote nestála na lyžiach, ale keďže Katie a jej manžel sa budú na striedačku starať o trojročného syna, zatiaľ čo ten druhý bude na svahu, vždy by mala pri sebe niekoho, s kým by sa mohla porozprávať, keby nechcela stráviť väčšinu času padaním na somárskej lúke. Robin mala pocit, že na výlete by mohla získať nadhľad a pokoj, ktorý jej v Londýne unikal. Až keď súhlasila, dozvedela sa, že okrem Katie, jej

manžela a dvoch spoločných priateľov z Mashamu bude súčasťou výpravy aj Hugh „Axeman“ Jacks.

Strikeovi sa o týchto podrobnostiach nezmienila. Spomenula len, že sa jej naskytla možnosť ísť si zalyžovať a rada by ju využila, takže by si chcela trochu predĺžiť novoročné voľno. Strike si uvedomoval, že Robin dlhšie oveľa viac dovolenky, ako si chcela vziať, a tak bez váhania súhlasil a dodal, nech si to užije.

3

*Oči, čo majú odtieň vína s jasnou iskrou
ako tie tvoje, zmámia muža, čo je blízko...*

Emily Pfeifferová
Zrýmovaný čas

Bývalý frajer slečny Jonesovej, ktorý celé týždne viedol zdanlivo bezúhonný život, sa 28. decembra konečne pošmykol, a to vo veľkom štýle. Pred očami Deva Shaha si kúpil veľké množstvo kokaínu a užil ho v spoločnosti dvoch platených spoločníčok, ktoré potom vzal do svojho islingtonského domova. Natešená slečna Jonesová nástojila, že príde do kancelárie a osobne si prezrie Shahove fotografie, a potom sa pokúsila Strikea objať. Keď ju jemne, ale rozhodne odtisol, bola skôr začudovaná ako urazená. Keď zaplatila posledný účet, nasilu pobozkala Strikea na líce a trúfalo dodala, že mu dlhuje láskavosť, ktorú hádam jedného dňa využije. Napokon odišla v oblaku parfumu Chanel No. 5.

Na druhý deň musela matka v prípade Namotávača odletieť do Indonézie kvôli reportáži o tragickej leteckej nehode. Krátko pred odletom zavolała Strikeovi a oznámila mu, že jej dcéra plánuje stráviť Silvestra v klube Annabel's s rodinou nejakej spolužiačky. Bola si istá, že Namotávač sa tam s ňou pokúsi stretnúť, a žiadala, aby z agentúry vyslali do nočného klubu detektívov, čo by na ňu dali pozor.

Strike by radšej požiadal o pomoc takmer kohokoľvek iného, no musel zavolať slečne Jonesovej, ktorá Strikea a Midge mohla vziať do súkromného klubu ako svojich hostí. Strike bol rozhodnutý vziať so sebou Midge nielen preto, aby mohla v prípade potreby sledovať Nôžku na záchod, ale

aj preto, lebo nechcel, aby si slečna Jonesová namýšľala, že si to všetko vymyslel v nádeji, že sa s ňou vyspí.

Necitlivo sa mu ulavilo, keď sa slečna Jonesová dve hodiny pred plánovaným stretnutím ozvala a oznámila, že jej dcérka má horúčku.

„... a prekliata opatrovateľka volala, že je chorá, a moji rodičia sú na ostrove Mustique, takže som v háji,“ dodala podráždene. „Ale vy dvaja môžete ísť. Nadiktovala som vrátnikovi vaše mená.“

„Veľmi pekne ďakujem,“ odvetil. „Dúfam, že sa malá rýchlo uzdraví.“ Zložil, skôr ako stihla slečna Jonesová navrhnuť ďalšie stretnutie.

O jedenástej večer sa už spolu s Midge, ktorá mala na sebe tmavočervený zamatový smoking, nachádzali v suteréne klubu na Berkeley Square. Sedeli oproti sebe pri stole medzi dvoma zrkadlovými stĺpmi a pod stovkami zlatistých héliových balónov, z ktorých viseli lesklé stuhy. Reportérkina sedemnásťročná dcéra sedela o niekoľko stolov ďalej s rodinou svojej spolužiačky, pohľadom ustavične zabiehala ku vchodu do reštaurácie a na tvári sa jej zračila zmes nádeje a nervozity. Mobilné telefóny boli v klube Annabel's zakázané a Strikeovi neuniklo, že nepokojná tínedžerka je čoraz podráždenejšia, keďže sa pri získavaní informácií musí spoliehať len na svoje zmysly.

„Dvojica pri stole pre ôsmich za tebou vpravo,“ povedala ticho Midge. „Dívajú sa na teba.“

Strike si ich všimol v tej istej chvíli. Dvojica pri stole pre ôsmich sa obrátila a hľadela rovno naňho. Žena mala dlhé vlasy rovnakej medovej farby ako Robin, obtiahnuté čierne šaty a topánky na ihličkových podpätkoch so šnúrkami, ktoré sa jej šplhali po opálených hladkých lýtkach a zaväzovali sa až na kolenách. Muž mal na sebe brokátový smoking a švihácky nákrčník. Strike mal pocit, že ho odniekiaľ pozná, no nedokázal si ho hneď zaradiť.

„Myslíš, že ťa spoznali z novín?“ opýtala sa Midge.

„Dúfam, že nie,“ zavrčal Strike. „Ak áno, skončil som.“

Fotka, ktorá sa najčastejšie objavovala v tlači, pochádzala zo Strikeových čias v armáde. Odvtedy zostarol, mal dlhšie vlasy a oveľa viac kíľ. Na súde vždy vypovedal len s hustou bradou, ktorá mu rýchlo narástla, vždy keď ju potreboval.

Strike našiel odraz svojich pozorovateľov na blízkom stĺpe a videl, že dali hlavy dokopy a zhovávajú sa. Žena bola krásna a – čo bolo v tejto miestnosti nezvyčajné – na tvári zrejme nemala nijaké zásahy. Keď zdvihla obočie, na čele sa jej zjavili vrásky, pery nemala neprirodzene plné a bola primladá (mohla mať zhruba tridsaťpäť), ešte sa teda nepodrobila operácii; takej, čo z tváre jej staršej prísediacej urobila znepokojivú masku.

Zavalitý Rus neďaleko Strikea a Midge práve vysvetľoval svojej oveľa mladšej spoločníčke dej opery Tannhäuser.

„... ale Mezdrich ho aktualizoval,“ vyhlásil, „a v tejto produkcii Ježiš zostúpi do Venušinej jaskyne, kde sa konajú orgie...“

„Ježiš?“

„Da, takže cirkev je nespokojná a Mezdricha prepustia,“ dodal pochmúrne Rus a pritisol si pohár šampanského k perám. „Stojí si za svojím, ale pamätaj na moje slová, skončí sa to s ním zle.“

„Nôžka je v pohybe,“ informoval Strike Midge, keď tínedžerka vstala od stola spolu s ostatnými. Nadýchaný lem z pštrosích pier na minišatách sa jej vznášal okolo stehien.

„Tanečný parket,“ hádala Midge.

Mala pravdu. O desať minút si Strike a Midge obsadili miesto vo výklenku blízko nevelkého tanečného parketu, odkiaľ mali dobrý výhľad na svoj cieľ. Dievčina tancovala v topánkach s podpätkami, ktoré boli pre ňu zjavne privysoké, a ustavične vrhala pohľad na vchod.

„Ktovie, ako sa Robin páči na lyžovačke,“ zakričala Midge na Strikea, keď sa miestnosťou začala rozliehať pieseň *Uptown Funk*. „Môj kamoš si pri prvom pokuse zlomil kľúčnu kosť. Ty lyžuješ?“

„Nie,“ odvetil Strike.

„Zermatt je pekné miesto,“ pokračovala hlasno Midge, a potom dodala ešte niečo, čo Strike nezachytil.

„Čo?“ opýtal sa.

„Povedala som: ‚Ktovie, či niekoho ulovila.‘ Silvester je dobrá príležitosť...“ Nôžka gestom naznačila kamarátke, že si ide sadnúť. Cestou z tanečného parketu si vzala kabelku a vyšla z miestnosti.

„Na hajzli použije mobil,“ predpovedala Midge a vydala sa za ňou.

Strike zostal sedieť vo výklenku s fľašou teplého nealkoholického piva v ruke. Jeho jediným spoločníkom bol obrovský štukový Bódhisattva. Pripití hostia sa tlačili na pohovkách a snažili sa prekričať hudbu. Strike si uvoľnil kravatu a rozopol vrchný gombík na košeli, a vtom si všimol, že muž v brokátovom saku kráča k nemu a cestou sa potkýna o nohy a kabelky. Až vtedy mu došlo, kto to je: Valentine Longcaster, jeden zo Charlottiných nevlastných bratov.

„Dávno sme sa nevideli,“ zvolal, keď došiel k Strikeovi.

„Fakt,“ prisvedčil Strike a zovrel podávanú ruku. „Ako sa darí?“ Valentine si odhrnul z tváre dlhú spotenuú ofinu a odhalil rozšírené zreničky.

„Nie najhoršie,“ snažil sa prekričať dunivé basy. „Nesťažujem sa.“ Strikeovi neuniklo, že má v jednej nosnej dierke slabý biely poprašok. „Prišiel si pracovne alebo za zábavou?“

„Za zábavou,“ zaklamal Strike.

Valentine zakričal niečo nezrozumiteľné. Strike zachytil len meno Charlottinho manžela Jaga Rossa.

„Čo?“ opýtal sa bez úsmevu.

„Povedal som, že Jago ťa chce spomenúť ako dôvod rozvodu.“

„Bude mať čo robiť, aby to dokázal,“ odvetil hlasno Strike. „Celé roky som ju nevidel.“

„Jago tvrdí niečo iné,“ zakričal Valentine. „V jej starom mobile našiel nahú fotku, čo ti poslala.“

Doriti.

Valentine sa oprel o Bódhisattvu. Jeho spoločníčka s medovými vlasmi ich sledovala z tanečného parketu.

„To je Madeline,“ zakričal Valentine Strikeovi do ucha, keď si všimol, kam sa díva. „Páčiš sa jej.“

Valentine mal vysoký smiech. Strike si mlčky odchlípol z piva. Napokon mladší muž zjavne vycítil, že zo Strikea už nič viac nevytiahne, a tak sa odlepil od steny, posmešne zasalutoval a odtackal sa preč. Práve vtedy sa v miestnosti znova zjavila Nôžka: v oblaku pštrosích pier a citeľného utrpenia klesla na zamatovú stoličku.

„Bola na záchodoch,“ informovala Midge Strikea, keď sa k nemu o niekoľko minút opäť pripojila. „Podľa mňa nechytla signál.“

„Dobre,“ vyhlásil nemilosrdne Strike.

„Podľa teba jej slúbil, že príde?“

„Vyzerá to tak.“

Strike si znova odpil z teplého piva a hlasno sa opýtal: „Koľko ľudí je na tej lyžovačke s Robin?“

„Tuším len šesť,“ zakričala Midge. „Dve dvojice a jeden slobodný chlap.“

„Aha,“ zamrmľal Strike a prikývol, akoby preňho táto informácia nemala žiadny význam.

„Snažili sa ju s ním dať dokopy,“ pokračovala Midge. „Pred Vianocami mi vravela... Volá sa Hugh Jacks.“ S očakávaním pozrela na Strikea. „Znie to rovnako ako *huge axe*, teda obrovská sekera.“

„Uhm,“ zahundral so silným úsmevom Strike.

„Haha, hej. Prečo,“ zakričala mu Midge do ucha, „rodičia to meno nevylovia nahlas, skôr ako sa preň rozhodnú?“

Strike prikývol s pohľadom upretým na tínedžerku, ktorá si teraz chrbtom ruky utierala nos.

Bolo trištvrte na dvanásť. S trochou šťastia, premýšľal Strike, zvony čoskoro ohlásia príchod nového roka, a potom spolužiačkina rodina bezpečne odvezie ich cieľ naspäť domov. Strike sledoval, ako spolužiačka prišla za Nôžkou a odtiahla ju naspäť na parket.

Desať minút pred polnocou Nôžka opäť zmizla na toalety a Midge jej bola v päťách. Strikea bolel kýpeť a najradšej by si niekam sadol, no nezostalo mu nič iné, len oprieť sa o obrovského Bódhisattvu. Väčšina voľných miest bola totiž zaprataná kabelkami a odhodenými sakami, ktoré nechcel premiestňovať. Jeho fľaša piva už bola prázdna.

„Nemáš rád Silvestra alebo čo?“ ozval sa pri ňom hlas s prízvukom príslušníčky pracujúcej triedy.

Bola to tá žena s medovými vlasmi – strapatá a červená od tanca. Jej príchod prehlušil rozruch na stoličkách pred ním, lebo takmer všetci vstali a zaplavili primálny tanečný parket. Polnoc sa blížila a vzrušenie narastalo.

„Nie som z neho ktovieako nadšený,“ zakričal.

Bola fakt pekná a určite zhulená, no rozprávala celkom zrozumiteľne. Na štíhlom krku jej viselo niekoľko jemných zlatých retiazok, šaty bez ramienok jej tesne obopínali prsia a hrozilo, že vyleje obsah poloprázdneho pohára so šampanským.

„Tento rok ani ja,“ zakričala mu do ucha. Potešilo ho zachytiť prízvuk z East Endu medzi všetkými ostatnými z vyššej spoločenskej vrstvy. „Ty si Cormoran Strike, však? Valentine mi to povedal.“

„Presne tak,“ prisvedčil. „A ty si...?“

„Madeline Coursonová-Milesová. Dnes večer nikoho nešpehuješ, však?“

„Nie,“ zaklamal a až tak sa neponáhľal, aby ju od seba odohnal – na rozdiel od situácie, keď k nemu prišiel Valentine. „Prečo sa tento rok netešíš zo silvestrovských osláv?“

„Pre Gigi Cazenovovú.“

„Prosím?“

„Pre Gigi Cazenovovú,“ zopakovala hlasnejšie, naklonila sa k nemu a dychom ho poštekľila na uchu. „Tá speváčka. Bola to moja klientka.“ Keď videla jeho prázdny výraz, pokračovala: „Dnes ráno ju našli obesenú.“

„Doriti,“ zamrmľal Strike.

„Presne,“ prisvedčila Madeline. „Mala len dvadsaťtri.“

S neveselým výrazom si odchlipla zo šampanského a potom mu zakričala do ucha: „Ešte nikdy som sa nestretla so súkromným detektívom.“

„Len pokiaľ vieš,“ utrúsil Strike a ona sa zasmiala. „Čo robíš ty?“

„Som klenotníčka,“ zakričala a jej mierny úsmev mu prezradil, že väčšina ľudí by spoznala jej meno.

Na tanečnom parkete sa to hmýrilo horúcimi telami. Mnohí ľudia mali na hlavách trblietavé klobúky. Strike sledoval zavalitého Rusa, ktorý predtým rozprával o Tannhäuserovi. Teraz mimo rytmu tancoval na pieseň *Rather Be* od kapely Clean Bandit a lial sa z neho pot.

Strike sa v myšlienkach vrátil k Robin: možno sa pripila z vareného vína a niekde v Alpách tančuje s čerstvo rozvedeným mužom, s ktorým ju chceli zoznámiť jej priatelia. Spomenul si na jej výraz, keď sa sklónil a chcel ju pobožkať.

It's easy being with you, spievala Jess Glynnová, *sacred simplicity, as long as we're together, there's no place I'd rather be...* Je ľahké byť s tebou. Posvätná jednoduchosť. Kým sme spolu, nie je miesto, kde by som bola radšej...

„Ešte minúta do roku dvetisícpätnásť, dámy a páni,“ zakričal DJ. Madeline Coursonová-Milesová pozrela na Strikea, dopila pohár šampanského a znova sa k nemu naklonila.

„Tá vysoká baba v smokingu je tvoja partnerka?“ zakričala mu do ucha.

„Nie, kamarátka,“ vysvetlil Strike. „Ani jeden z nás nemal dnes večer čo robiť.“

„Takže jej nebude prekážať, keď ťa o polnoci pobozkám?“

Pozrel do jej pôvabnej tváre a vrúcnych orieškovohnedých očí. Vlasy jej splývali na holé plecia.

„Jej nie,“ odvetil s krivým úsmevom.

„Ale tebe áno?“

„Pripravte sa,“ skríkol dídžej.

„Si vydatá?“ opýtal sa Strike.

„Rozvedená,“ odvetila Madeline.

„Chodíš s niekým?“

„Nie.“

„Desať...“

„V tom prípade...“ zamrmlal Cormoran Strike a odložil prázdnu fľašu od piva.

„Osem...“

Madeline sa sklonila a chcela položiť pohár na neďaleký stolík, ale minula okraj: pohár spadol na koberec, no ona len pokrčila plecami.

„Šesť... päť...“

Objala ho okolo krku a on ju chytil okolo pása. Bola chudšia ako Robin: pod obťahnutými šatami cítil jej rebrá. Túžba v jej očiach bola preňho ako balzam. Bol Silvester. Kašľať na všetko.

„... tri... dva... jeden...“

Privinula sa k nemu, prstami mu vošla do vlasov a jazykom do úst. Vzduch okolo nich pretínali výkriky a potlesk. Odtrhli sa od seba, až keď

zazneli prvé burácajúce takty *Auld Lang Syne*. Strike sa rozhlíadol. Po Midge a Nôžke nebolo ani stopy.

„Už budem musieť ísť,“ zakričal, „ale chcem tvoje číslo.“

„Tak mi daj svoj mobil.“

Vytukala svoje číslo a potom mu mobil vrátila. Žmurkla, odvrátila sa a zmizla v dave.

Midge sa zjavila až o štvrt' hodiny. Nôžka sa opäť pripojila k rodine svojej spolužiačky s rozmazanou maskarou.

„Snažila sa nájsť miesto, kde bude mať signál, ale márne,“ zakričala mu do ucha Midge. „Vrátila sa teda na hajzel, kde sa poriadne vyrevala.“

„Smola,“ zhodnotil Strike.

„Máš na sebe rúž?“ opýtala sa Midge a pozrela naňho.

Utreľ si ústa chrbtom ruky. „Stretol som starú priateľku mojej matky,“ odvetil. „V každom prípade, šťastný nový rok.“

„Aj tebe,“ odvetila Midge a podali si ruky. S pohľadom upretým na veselých ľudí, čo odrážali balóniky a vystreľovali konfety, Midge zakričala Strikeovi do ucha: „Ešte nikdy som neprivilala Nový rok na záchode. Dúfam, že to nie je zlé znamenie.“

4

*Spi pokojne, aj trpezlivá ruža pokojne spi,
bez obáv vkroč na neschodené snežné cesty,
zima je tu a sama odide.*

Helen Jacksonová
Január

Robin sa v Zermatte celkom páčilo. Už zabudla, aké je spať osem hodín denne. Uživala si jedlo, sneh a spoločnosť priateľov. Sotva ňou pohlo, keď jej Katie s obavami (ktoré sa rýchlo rozplynuli, lebo Robin zareagovala pokojne) oznámila, že Matthew naozaj priviedol Sarah na Vianoce do Mashamu spolu s novorodeným synom.

„Nazvali ho William,“ povedala Katie. „Raz večer sme na nich natrafili v krčme Bay Horse. Matthewova teta strážila malého. Tá Sarah sa mi fakt nepozdáva. Je hrozne namyslená.“

„Ani ja ju nemám ktovieako v láske,“ utrúsila Robin. Bola rada, že sa s nimi v rodnom meste nestretla. Ak bude mať šťastie, na budúce Vianoce pôjde vnúčik k Sarahinej rodine, takže nebude hroziť žiadne náhodné stretnutie.

Robin mala zo spálne výhľad na zasnežený Matterhorn, ktorý ako obrovský tesák prebodával jasnomodré nebo. Svetlo na pyramídovej hore sa menilo zo zlatého na broskyňovoružové, z atramentovomodrého na vresovofialové v závislosti od postavenia slnka. Keď bola Robin sama vo svojej izbe a dívala sa na vrchol, takmer dosiahla pokoj a nadhľad, aký si od tejto cesty sľubovala.

Jediný prvok dovolenky, bez ktorého by sa s radosťou zaobišla, bol Hugh Jacks. Bol o niekoľko rokov starší a pracoval v oblasti farmaceutickej

chémie. S úhľadnou pieskovou bradou, širokými plecami a veľkými modrými očami sa jej zdal celkom príťažlivý a nebol ani nesympatický, ale Robin si nemohla pomôcť: pripadal jej trocha trápny. Bez ohľadu na to, o čom sa práve zhovárali, vždy sa mu podarilo vrátiť späť k svojmu rozvodu, ktorý ho zrejme nepríjemne prekvapil. Po šiestich rokoch manželstva mu žena oznámila, že nie je šťastná – že už dávno nie je šťastná –, zbalila si kufre a odišla. Hugh v prvých dňoch dovolenky vyrozprával Robin celý príbeh hneď dvakrát. Po druhom, takmer identickom opise, urobila všetko, čo bolo v jej silách, aby pri ňom nemusela sedieť počas večere. Nanešťastie, nepochopil jej náznaky. Ustavične sa na ňu lepil a pohrebným tónom, ktorý by sa hodil, keby obaja trpeli rovnakou smrteľnou chorobou, ju nabádal, aby sa tiež podelila o podrobnosti zo svojho nevydareného manželstva. Robin zaujala podporný postoj a vyhlásila, že v mori je ešte veľa rýb a ona osobne je rada, že je zasa slobodná. Hugh s trocha veselším výrazom vo vodnatých modrých očiach vyhlásil, že obdivuje jej guráž, a Robin sa začala báť, že jej slová o šťastnej nezávislosti mohol pochopiť ako nevyslovené pozvanie.

„Je milý, však?“ nadhodila s nádejou Katie raz večer v bare. Robin sa práve podarilo Hughesa zbaviť po hodine anekdot o bývalej manželke.

„Je v pohode,“ odvetila Robin, keďže nechcela uraziť sesternicu, „ale naozaj nie je môj typ, Katie.“

„Zvyčajne je celkom vtipný,“ zamrmlala sklamane Katie. „Nevidíš ho v najlepšej forme. Len počkaj, kým si trocha vypije.“

No na Silvestra, keď mal v sebe veľa piva a pálenky, bol Hugh najprv hlučný, no nie ktovieako zábavný, a potom sebaľútostivý. O polnoci sa obe dvojice pobozkali a Hugh so zastretým zrakom otvoril náruč smerom k Robin. Dovolila mu, aby ju pobozkal na líce, a potom sa snažila vyslobodiť, zatiaľ čo on jej pripito funel do ucha: „Si taká krásna.“

„Vďaka,“ odvetila Robin. „Mohol by si ma pustiť, prosím?“ dodala.

Poslúchol. Robin sa čoskoro pobrala do postele a zamkla za sebou dve-re. Krátko po tom, ako zhasla svetlo, niekto zaklopal. Ležala v tme, tvárila sa, že spí, a počúvala pomaly sa vzdalujúce kroky.

Ďalšou nie najlepšou súčasťou dovolenky bol jej sklon uvažovať o Strikeovi a o tom, čo sa stalo pred Ritzom. Bolo celkom ľahké nemyslieť naňho, keď sa snažila udržať na lyžiach, ale inak sa jej oddýchnutá myseľ neustále vracala k otázke, čo by sa stalo, keby odhodila zábrany a obavy a dovolila mu, aby ju pobožkal. To neúprosne viedlo k ďalšej otázke – k tej istej, čo si kládla, keď sa pred tromi rokmi prechádzala po teplom bielom piesku na Maldivách. Hádám len nestrávi všetky dovolenky až do konca života úvahami, či je zaľúbená do Cormorana Strikea?

Nie si, povedala si. Dal ti životnú príležitosť a možno ho naozaj trochu ľúbiš, lebo je tvoj najlepší priateľ, ale nie si doňho zaľúbená. A ak náhodou si, dodala úprimnejšie, musíš sa cez to preniesť. Áno, možno mu ublížilo, keď si sa nedala pobožkať, ale je to lepšie, ako keby si namýšľal, že po ňom prahníš. Zamilovaná partnerka je naozaj to posledné, po čom by túžil.

Kiežby bola ten typ ženy, čo si dokáže v opitosti užiť bozk a potom sa na tom zasmiať. Súdiac podľa toho, čo vedela o Strikeových predchádzajúcich vzťahoch, presne také ženy sa mu páčili: také, ktoré sa vedeli zahrávať s mužmi s bezstarostnosťou, čo sa Robin nikdy nenaučila.

Do kancelárie sa vrátila v druhý januárový týždeň a priniesla so sebou veľké balenie švajčiarskej čokolády. Všetkým, ktorí sa pýtali, vrátane Strikea, povedala, že sa mala úžasne.

PRVÁ ČASŤ

*Srdce je ústredným orgánom celého systému
a je to vlastne dutý sval;
svojimi sťahmi pumpuje krv do všetkých častí tela
zložitou spleťou hadičiek...*

Henry Gray, člen Kráľovskej spoločnosti
Grayova anatómia

5

*Táto moc slov je zvláštnou záhadou!
Život, smrť v nich tkvie. Slovo privodí
náhlivú červeň na tvár znevrady,
má mnoho významov a môže aj
do srdca vliať prúd chladný, smrteľný.*

Letitia Elizabeth Landonová

Moc slov

14. septembra 2011 **Zo spravodajskej a zábavnej webstránky *The Buzz***

The Buzz spovedá Josha Blaya a Edie Ledwellovú, partnerov a tvorcov kresleného seriálu *Atramentovočierne srdce*, ktorý sa stal hitom na YouTube!

TB: Takže kreslený seriál o rozkladajúcich sa častiach tela, niekoľkých kostrách, démonovi a duchovi... Ako si vysvetľujete jeho úspech?

Edie: Počkať, Drek je démon?

TB: To povedzte vy mne!

Edie: Fakt neviem.

[Josh sa smeje]

TB: Chcem povedať, že keď opíšete *Atramentovočierne srdce* ľuďom, čo ho nesledujú, zvykne ich trochu prekvapiť, aký je to hit. *[Edie a Josh sa smejú]* Čakali ste také reakcie na vás – buďme úprimní – dost divný animák?

Edie: Nie, rozhodne nie.

Josh: Mal to byť vtip. V podstate je to len súbor našich súkromných žartov.

Eddie: Ukázalo sa však, že ho pochopilo oveľa viac ľudí, ako sme čakali.

TB: Keď spomínate vtip – ľudia nachádzajú v príbehu veľký zmysel!

Josh: Hej, a my... Občas si pomyslíme: „Hej, zrejme sme na to narážali.“
Ale inokedy...

Eddie: Občas vidia niečo – nie niečo, čo tam nie je, ale čo sme my nevideli alebo nezamýšľali.

TB: Mohli by ste uviesť príklad?

Josh: Hovoriaci červ. Zdalo sa nám to smiešne, lebo červ na cintoríne žerie rozkladajúce sa telá. Takže sa nám páčila predstava, že jeho úloha ho vytáča a vyjadruje sa o nej ako o nudnej a ťažkej práci. Akoby pracoval v továrni. Je to skrátka unavený červ.

Eddie: Ale potom ľudia začali tvrdiť, že je to falický symbol alebo čo. A skupina rodičov sa sťažovala...

Josh: ... sťažovala, že kreslíme vtipy o penisoch pre deti.

Eddie: Čo fakt nerobíme. Červ nie je penis.

[Všetci sa smejú]

TB: Prečo si myslíte, že Atramentovočierne srdce dosiahlo taký úspech?

Eddie: Nerozumieme tomu o nič viac ako ty. My sme ľudia zvnútra. Nevidíme ho zvonka.

Josh: Môžeme len predpokladať, že existuje oveľa viac narušených ľudí, ako sme tušili.

[Všetci sa smejú]

TB: Čo je podľa vás na Srdcovi – hlavnom hrdinovi, ktorým je srdce bez tela – také výnimočné, že ho ľudia tak zbožňujú? Ty mu prepožičia-vaš svoj hlas, však, Josh?

Josh: Hej. Ehm... *[dlho premýšľa]* Podľa mňa vie, že je zlý, ale snaží sa byť dobrý.

Eddie: V skutočnosti však nie je zlý. Inak by sa nesnažil byť dobrý.

Josh: Podľa mňa sa s ním ľudia tak trochu stotožňujú.

Eddie: Prekonal toho veľa.

Josh: Konkrétne hrudný kôš, veko truhly a dva metre hlíny.

[Všetci sa smejú]

TB: Aké máte ďalšie plány so seriálom? Zostanete na YouTube alebo...?

Edie: Nič neplánujeme, však?

Josh: Plány sú pre smradlíkov.

TB: Dosiahli ste predsa obrovský úspech! Teraz už na tom zarábate, však?

Josh: Hej. Kto by to bol povedal? Je to šialené.

TB: Pomáha vám niekto? Máte agenta alebo...?

Josh: Hej, jedna kamoška sa v tom vyzná a pomáha nám.

TB: Zopár vašich fanúšikov vytvorilo online hru založenú na Drekovej hre zo seriálu. Videli ste ju?

Josh: Hej, minule sme ju videli. Kvalitná práca.

Edie: Je to však zvláštne, lebo Drekova hra – tá v seriáli...

Josh: ... hej...

Edie: ... v skutočnosti vôbec nie je hra. Chcem povedať, že ňou nemala byť, no nie?

[Josh pokrúti hlavou]

Edie: Mala to byť skôr... Celá pointa tej hry je, že to v skutočnosti nie je hra.

TB: Takže keď Drek všetkých núti, aby si „zahrali jeho hru“...

Edie: Núti ich? Neviem, či ich núti. Skôr mu vychádzajú v ústrety, lebo je znudený...

Josh: ... znudkaný...

Edie: ... áno, prepáč, znudkaný, a tak súhlasia, že si zahrajú, ale vždy sa to pre niekoho skončí zle.

Josh: Drekova hra je... veď viete [*Drekovým hlasom*]: „Zahraj sa so mnou, brácho!“ Dodržiavaj pravidlá. Rob, čo sa od teba očakáva.

TB: Takže je to metafora?

Edie: Áno, ale je to paradox, lebo samotný Drek nikdy nehrá podľa pravidiel. Len rád sleduje, ako sa o to snažia všetci ostatní.

- TB:** Vravíte, že nič neplánujete, ale budú...?
- Josh:** Tričká s Drekom? Minule sa nás fakt niekto pýtal, kde sa dá zohnať tričko s Drekom.
- Eddie:** A my na to len... Myslíš to vážne?
- TB:** Takže nebude žiadny merch?
- Eddie:** *[so smiechom]* Neplánujeme žiadny merch.
- Josh:** Páči sa nám, ako je to teraz. Páči sa nám, keď sa môžeme zabávať. Nie sme podnikatelia.
- Eddie:** Sme skôr tie typy, čo ležia na cintoríne a predstavujú si, ako okolo nás poskakujú srdcia bez tela. *[Všetci sa smejú]*

15. septembra 2011

Časť čtu medzi spoluautormi v online *Drekovej hre*

<15. septembra 2011 20.38>

Anómia: Vraj to tak nemysleli.
Všetky pravidlá sme prebrali z jej
drbnutého seriálu. Namyslená suka.

Morehouse: Upokoj sa.

Anómia: Toto sa Ledwellovej kurva
vypomstí. Serie na fanúšikov
a tvrdí, že sú sprostí, ak sa im
páči naša hra.

Morehouse: To nevravela.

Anómia: Jasné, že hej. Povedala,
že sme hlupáci, čo nechápu jej
metafory.

Anómia: Bude jej vina, ak sa
po tomto fanúšikovská základňa
obráti proti nej.

Morehouse: Hej, mimochodom, trochu
sa mierni na Twitteri.

Anómia: Vieš, o čo v skutočnosti ide? Naša hra je čoraz obľúbenejšia. Nepáči sa jej, že fanúšikovia sa spoliehajú, že ich budeme zabávať medzi jednotlivými epizódami. Bojí sa, že získame priveľkú moc. Nabudúce sa pokúsi úplne nás zakázať.

Morehouse: Netrpiš paranojou? Nie sme hrozbou, nezarábame na tom, vzdávame im hold.

Anómia: Nezabúdaj, že ju poznám. Je to skurvená pokrytecká mamónárka.

5. februára 2013 Zo spravodajskej a zábavnej webstránky *The Buzz*

Netflix kúpil megaúspešný youtubový seriál *Atramentovočierne srdce*

Kultový kreslený seriál *Atramentovočierne srdce* odchádza z YouTube na Netflix, pričom sa už pracuje na druhej sérii. Partnerom a animátorom Joshovi Blayovi a Edie Ledwellovej, ktorí seriál vymysleli na Highgateskom cintoríne, streamovacia služba údajne zaplatila vysokú šesťcifernú sumu.

Fanúšikovia seriálu nemajú na jeho presun do mainstreamového média jednotný názor. Niektorí sú nadšení, no iní sa obávajú, že sa tým naruší blízky vzťah medzi tvorcami a fanúšikmi.

Anonymný superfanúšik Anómia, autor populárnej *Drekovej hry*, napísal na Twitteri:

Takže prišla Ledwellovej dávno očakávaná zrada. Zdá sa, že všetko, čo mali fanúšikovia radi, obetuje za prachy. Pripravte sa na najhoršie, Srdiečka.

6. februára 2013
Čet v rámci hry medzi Anómiou
a tromi moderátormi *Drekovej hry*

<Moderátorská miestnosť>

<6. februára 2013 21.41>

<Anómia, Srdcovka,
Zloduch1, Červ28>

Anómia: Videli ste, že
ma citovali v The Buzz?

Srdcovka: Ha. Teraz ťa
všetci poznajú!

Anómia: Poznali ma aj
predtým.

Anómia: Každý fanúšik
chce vedieť, kto je
Anómia.

Srdcovka: To je pravda,
chceme!

Zloduch1: Stále
nechápem, prečo to
nemôžu vedieť ani tvoji
verní moderátori.

Anómia: Mám svoje
dôvody.

Anómia: Bolo mi jasné,
že sa presunú na Netflix.

Srdcovka: Odkiaľ vždy
vieš, čo sa stane?!

Anómia: Som génius.
V každom prípade, tuším
budeme potrebovať 2 – 3
nových moderátorov, máme
čoraz vyššiu návštevnosť

Anómia: Možno sa opýtam BielejPanny. Pripadá mi inteligentná.

Srdcovka: LordDrek hrá dlhšie a mám ho fakt rada.

Anómia: Čo tým chceš povedať, že ho máš fakt rada?

Srdcovka: Je celkom milý a je veľký fanúšik seriálu aj hry.

Anómia: Nechcem tu mať žiadnych kamošov z reálneho života. Nezabúdaj na pravidlo číslo 14. Totálna anonymita.

Srdcovka: V reálnom živote ho nepoznám, len mi pripadá ako milý chalan!

Anómia: Okej, takže on a BielaPanna. A možno ešte Vilepechora, ten je tu vždy, tak to aspoň využijeme.

Srdcovka: Nemusíš sa dohodnúť s Morehouseom?

Anómia: Prečo?

Anómia: Bude spokojný s mojím rozhodnutím.

Anómia: Nezabúdaj, že mňa všetci poznajú.

Srdcovka: Haha

<Otvorila sa nová súkromná miestnosť>

<6. februára 2013 21.43>

<Zloduch1 pozýva Červa28>

<Červ28 vstúpi do miestnosti>

Zloduch1: Už ani nemôže byť skromnejšia, však? „Som génus.“

Červ28: Anómia ?

Zloduch1: Kto iný?

Červ28: Ešte stále si myslíš, že Anómia je žena?

Zloduch1: Určite je to žena. Viem to podľa toho, čo píše.

Červ28: Morehouse vie , kto je Anómia v reálnom živote , a tvrdí , že je to muž .

Zloduch1: Len aby všetkých zvedol zo stopy.

Červ28: Anómia je niekto , však ?

Zloduch1: Každý je niekto.

Červ28: Myslím niekto z prostredia Atramentovočierneho srdca.

Zloduch1: Možno. Neviem.

>
>
>
>

Červ28: Škoda , že odchádzajú z YouTube . Nemám Netflix . Keď som sa to dozvedela , rozplakala som sa .

Srdcovka: Mimochodom, kde je Morehouse? V poslednom čase sem nechodievá.

Zloduch1: Ani mne veľa nechýbalo, ale Anómia musí prestať nadávať L*****ovej, lebo nás nakoniec vypne.

Anómia: Neboj sa, vráti sa.

Červ28: Och to nehovor, zomrela by som .

28. mája 2014 Zo spravodajskej a zábavnej webstránky *The Buzz*

Agent Edie Ledwellovej potvrdil, že je hospitalizovaná

Po niekoľkých dňoch plných klebiet Allan Yeoman, agent scenáristky a animátorky Edie Ledwellovej, potvrdil, že spoluautorka seriálu *Atramentovočierne srdce* bola v noci 24. mája hospitalizovaná a neskôr prepustená z nemocnice.

Yeoman, ktorý vedie kreatívnu agentúru AYCA, vo svojom vyhlásení uviedol: „Na žiadosť Edie Ledwellovej potvrdzujeme, že bola dvadsiateho štvrtého mája prijatá do nemocnice a následne ju prepustili. Edie ďakuje fanúšikom za ich záujem a podporu a žiada, aby rešpektovali jej súkromie, a ona sa tak mohla sústrediť na svoje zdravie.“

Medzi fanúšikmi sa začali šíriť rôzne dohady, keď sa v novinách objavili správy, že 24. mája krátko po polnoci bola do bytu animátorky privolaná polícia a záchranka, pričom očití svedkovia tvrdili, že Ledwellová bola v bezvedomí a do sanitky ju museli odniesť na nosidlách.

Fanúšikovská základňa *Atramentovočierneho srdca*, ktorá je pre svoje správanie na internete označovaná ako „toxická“, bola v reakcii na správu

o hospitalizácii Ledwellovej nejednotná. Zatiaľ čo väčšina fanúšikov vyjad-
rila obavy, zopár trollov si vyslúžilo kritiku za náznaky, že Ledwellová pred-
stierala pokus o samovraždu, aby vyvolala súcit...

28. mája 2014

Čety v rámci hry medzi BielouPannou, najnovšou moderátorkou *Drekovej hry*, a jej spoluautormi s nickmi Morehouse a Anómia

<Súkromná miestnosť>

<28. mája 2014 23.03>

BielaPanna: Takže
L*****ová sa naozaj
pokúsila zabiť.

Morehouse: Vyzerá to tak.

BielaPanna: To je fakt
smutné.

Morehouse: Hej.

BielaPanna: Už ste to
riešili s Anómiou?

Morehouse: Ešte nie.

Morehouse: Tuším sa mi
vyhýba.

BielaPanna: Prečo?

Morehouse: Lebo som
mu povedal, nech dá
L*****ovej pokoj
na Twitteri.

BielaPanna: Hádam si
nemyslíš, že to urobila
preto? Kvôli trollom
z Twitteru?

Morehouse: Nevieľ, ale určite ju netešilo, keď ju v jednom kuse označovali za predajnú zradkyňu.

>

BielaPanna: Si taký zlatý.

Morehouse: Som?!

BielaPanna: Myslím milý.

BielaPanna: Dokonca ťa ani neštvé, že Anómia si pripisuje všetky zásluhy za hru.

Morehouse: Nech si ich pripisuje.

Morehouse: V živote ide o viac ako o počet sledovateľov na drbnutom Twitteri.

BielaPanna: Ha! Si taký dospelý. Myslím to vážne, bez irónie. Naozaj.

BielaPanna: Môžem sa ťa na niečo opýtať?

Morehouse: Pokojne.

BielaPanna: Je Anómia naozaj muž?

Morehouse: Hej, jasné. Prečo sa na to pýtaš?

BielaPanna: Zloduch1 mi minule tvrdil, že pod ťa neho je Anómia dievča.

BielaPanna: Tak trochu naznačoval, že spolu chodíte.

Morehouse: Zloduch1 rád múti vodu. Nemala by si veriť ničomu, čo povie o mne a Anómii.

BielaPanna: Srdcovka mi vravela, že ste sa so Zloduchom1 pohádali.

Morehouse: Hej. Občas sa správa ako detinský kretén.

Morehouse: Počkaj, Anómia je tu.

>

>

>

>

>

>

>

BielaPanna: Čo píše?

>

Morehouse: Chce, aby som zajtra moderoval.

>

>

>

>

<Otvorila sa súkromná miestnosť>

<28. mája 2014 23.05>

<Anómia pozýva Morehousea>

Anómia: Ahoj

<Morehouse vstúpi do miestnosti>

Morehouse: Celý deň ti vypisujem.

Anómia: Mal som toho veľa. Potrebujem, aby si zajtra dopoludnia moderoval. Ja nemôžem.

Morehouse: Ani ja, mám termín odovzdania jednej štúdie.

Anómia: Tak prečo si tu? Alebo „jedna štúdia“ v skutočnosti znamená BielaPanna?

Morehouse: Ha ha

Anómia: Vy dvaja si tuším dobre rozumiete. Dúfam, že ste si nevymenili žiadne fotky. Nezapúďaj na pravidlo číslo 14.

BielaPanna: Zľakla som sa, že vie, že som ti poslala fotky.

>
>
>
>
>
>

Morehouse: Si ešte tam?

BielaPanna: Áno.

>
>
>
>
>
>

Morehouse: Dobre, hneď prídem.

BielaPanna: <3

>
>
>
>
>
>

Morehouse: Videl si správy?

Anómia: Čo, tú „samovraždu“? Hej, videl som.

Morehouse: Počuj, musíš dať Ledwellovej pokoj. Myslím to vážne.

Anómia: Povedz ostatným fanúšikom, nech jej dajú pokoj. Myslíš, že som jediný, kto má plné zuby jej pokrytectva a pretvácky?

Morehouse: Iba ty máš päťdesiat tisíc sledovateľov na Twitteri, ktorých v jednom kuse hecuješ, aby ju šikanovali.

Anómia: Ak sa naozaj pokúsila zabiť, určite to nesúviselo s Twitterom. Pravdepodobne sa len chcela zviditeľniť.

Anómia: Ak teda nemôžeš zajtra moderovať, budem musieť napísať Srdcovke.

Morehouse: Prečo nemôžeš moderovať ty?

Anómia: Termín u lekára.

Morehouse: Si v pohode?

Anómia: Nejdem k nemu ja, ja som len šofér.

Anómia: Lebo ten kokot nemôže ísť verejnou dopravou.

> Anómia: Nechám ťa teda,
> aby si sa mohol venovať
> svojej „štúdií“.

> <Morehouse odíde>

> <Anómia odíde>

> <Súkromná miestnosť sa
> zatvorila>

Morehouse: Hotovo.

BielaPanna: Vypočul
si ťa?

Morehouse: Pri Anómii
vždy ťažko povedať.
Možno si z toho niečo
vzal.

Morehouse: Nepozdáva sa
mu však, že si píšeme.
Ty a ja.

BielaPanna: Hej,
čo sa týka toho...
Kedy mi už aj ty
pošleš fotku?

Morehouse: Nemôžem.

Morehouse: Mám pokazený
foták v mobile.

BielaPanna: Strč sa,
Morehouse.

Morehouse: Heh. Okej,
nerád sa fotím.

BielaPanna: Keby som
vedela, že mi nič
nepošleš, určite by
som ti neposielala tie
fotky, čo som ti poslala
včera večer.

Morehouse: Si nádherná.

BielaPanna: Vďaka.

Morehouse: Ja nie som.

BielaPanna: Čo na tom záleží? Chcem len tvoju fotku.

BielaPanna: Rada si s tebou píšem. Chcem len vedieť, ako vyzeráš!

Morehouse: Predstav si typického počítačového maniaka.

BielaPanna: Počítačových maniakov mám rada. Pošli mi fotku!

Morehouse: Ako sa darí na umeleckej škole?

BielaPanna: Fíha, nenápadná zmena témy.

(...)

7. januára 2015 Zo spravodajskej a zábavnej webstránky *The Buzz*

Pozor, fanúšikovia *Atramentovočierneho srdca!*

Podľa zdrojov z prostredia seriálu to filmové štúdio Maverick Film Studios myslí s premenou vášho obľúbeného seriálu na celovečerný film úplne vážne! Rozhovory medzi filmovým štúdiom, Joshom Blayom a Edie Ledwellovou sú údajne „v pokročilom štádiu“ a každým dňom sa očakáva dohoda. Čo vravíte na skok z malej obrazovky na veľké plátno? Dajte nám vedieť v komentároch!

Komentáre sú moderované. *The Buzz* si vyhradzuje právo vymazať komentáre, ktoré nie sú v súlade s pravidlami.

Carla Mappinová	Atramentovočierne srdce sa skončilo. Stala sa z neho obyčajná dojná krava.	U. 1 / 402	🗨️ 52
Sharon Leamanová	Už sa neviem dočkať, podľa mňa z neho bude úžasný film!	U. 1 / 49	🗨️ 131
Anómia	Po všetkých tých rečiach o tom, že nebude „žiadny merch“, chce z toho teraz Eduška Pažroška vyžmýkať, čo sa dá.	U. 1 / 984	🗨️ 12
↳ Brian Daniels	Prečo by nemohla žať plody svojej práce?	U. 1 / 28	🗨️ 49
↳ Anómia	Lebo tým podráža fanúšikov, vďaka ktorým je tam, kde je.	U. 1 / 889	🗨️ 20
↳ Brian Daniels	Tak ten film nepozeraj.	U. 1 / 19	🗨️ 34
↳ Anómia	Maverick nás potrebuje viac ako Ledwellovú. Keby ju vykopli, fanúšikovská základňa by možno dala filmu šancu.	U. 1 / 996	🗨️ 61

7. januára 2015
Čety v rámci hry medzi šiestimi
z ôsmich moderátorov *Drekovej hry*

<Otvorila sa nová súkromná miestnosť>

<7. januára 2015 16.01>

<LordDrek pozýva Vilepechoru, BieluPannu, Srdcovku, Zloduha1, Červa28>

LordDrek: TOTO JE URGENTNÉ

<BielaPanna vstúpi do miestnosti>

BielaPanna: Ide o ten film?

LordDrek: O niečo oveľa dôležitejšie.

<Srdcovka vstúpi do miestnosti>

Srdcovka: Preboha, videli ste správy?

BielaPanna: O tom filme?

Srdcovka: Nie, o tých ozbrojencoch, čo zastrelili tých karikaturistov v Paríži.

<Červ28 vstúpi do miestnosti>

<Vilepechora vstúpi do miestnosti>

BielaPanna: Hej, Charlie niečo.

LordDrek: Charlie Hebdo

LordDrek: To isté by sme mali urobiť Ledwellovej. Zastreliť ju spolu so všetkými tými kokotmi, s ktorými spolupracuje na tom filme, a začať odznova.

Vilepechora: Heh

Červ28: Drek , nežartuj o takých veciach .

BielaPanna: Preto si nás sem všetkých zavolať? Chceš to s nami naplávať?

LordDrek: Nie si až tak mimo.

BielaPanna: Prečo si nepozval aj Anómiu a Morehousea?

LordDrek: Čo sa týka Anómie, uvidíš o chvíľu. Morehousea preto, lebo neverím, že by to nepovedal Anómii.

BielaPanna: Čo by mal povedať Anómii?

LordDrek: Uvidíš.

Červ28: Mm z vás nervy .

LordDrek: Počkaj, keď si vypočuješ, čo chcem povedať.

LordDrek: Potom budeš mať iné nervy.

<Zloduch1 vstúpi do miestnosti>

Zloduch1: Sorry, musím sa prezliecť.

Vilepechora: Uvedomuješ si, že ťa nevidíme, však?

Zloduch1: Ha ha

Zloduch1: Zo športových vecí.

Vilepechora: Aký šport?

Zloduch1: Futbal!

LordDrek: Okej, počúvajte!

LordDrek: S Vilepechorom sme mali isté podozrenia týkajúce sa Anómie.

LordDrek: Takže sme vystopovali jej IP adresu.

BielaPanna: Čože?

Vilepechora: Zistili sme aj iné veci a niečo sme si pospájali.

Vilepechora: Ale tá IP adresa potvrdzuje, kto v skutočnosti je.

Zloduch1: JASNÉ, že je to baba!

LordDrek: Máš pravdu.

LordDrek: Ale nie je to hocijaká baba.

Srdcovka: Čo tým chceš povedať?

LordDrek: Okej, je to takto.

LordDrek: Anómia = Edie Ledwellová

>

Zloduch1: Čože? Určite nie.

Červ28: ??????????

BieLaPanna: To nedáva žiadny zmysel!

Vilepechora: Ale dáva.

Vilepechora: Hrala to na nás.

LordDrek: Spravila z nás hlupákov.

Srdcovka: Prečo by to robila?

LordDrek: Lebo hrá nečestnú hru.

Zloduch1: Sorry, ale neexistuje, žeby to mohla byť pravda.

LordDrek: Je to pravda.

LordDrek: L***** sa „dohodne“ s Anómiou, že hra bude oficiálna, a začne za ňu pýtať prachy.

Vilepechora: Ibaže
žiadna Anómia
neexistuje. Je to
Ledwellovej hra. Celý
čas to tak bolo.

Zloduch1: Tomu neverím.

BielaPanna: Ani ja.

BielaPanna: Morehouse by
s tým nikdy nesúhlasil.

LordDrek: Stretla si sa
s Morehouseom osobne?

BielaPanna: Nie.

Vilepechora: Ani si sa
nedívala cez webkameru,
ako si na tebe honí?

BielaPanna: Strč sa,
Vilepechora.

BielaPanna: Skrátka
neverím, že Morehouse
by bol v pohode, keby
nás Ledwellová takto
klamala.

Zloduch1: Čo by získala,
keby predstierala, že
je Anómia, a trollovala
samu seba?

LordDrek: Lahká
odpoveď. „Stretne sa“
s Anómiou a vyhlási, že
je to predsa len fajn
týpek - má opodstatnené
obavy z prílišnej
komercializácie
a podobných sračiek.

LordDrek: „Speňažme hru.
Anómia si môže vziať
zisk, zaslúži si ho.“

LordDrek: Pravdepodobne najme nejakého kripla, ktorý bude predstierať, že je Anómia, aby trochu zahral na city.

LordDrek: Ten kripel potom povie fanúšikom, že keď sa s ňou stretol, uvedomil si, že ju vôbec neodhadol. V skutočnosti je skvelá. Blay zostane na vedľajšej koľaji alebo podľahne tlaku fanúšikovskej základne, ktorá chce hru.

Vilepechora: Fanúšikovia budú Ledwellovú zbožňovať, bude mať dobrý ohlas v médiách a zisky.

LordDrek: A fanúšikovia vysolia prachy v presvedčení, že ich dostane Anómia.

LordDrek: Jediný problém: Ledwellová bude potrebovať obetného baránka, ktorý si odskáče to, že „hackol“ Anómiin účet. Alebo aká bude výhovorka, že jej dovedy tak nadával?

LordDrek: Má prachy aj schopnosti, aby to hodila na niekoho z nás.

Červ28: Nechápem . Anómiu predsa neznáša .

Vilepechora: Všetko len predstierala, ty tupelo. Bol to spôsob, ako sa pred novinármi a fanúšikmi hrať na obeť.

LordDrek: Ak chcete dôkaz, teraz vám ho pošlem.

<LordDrek chce poslať súbor>

<Stlač alt+y, ak ho chceš prijať>

>

>

>

>

Červ28: Doriti , je toho veľa .

Srdcovka: Božemôj, ako dlho ste na tom vy dvaja pracovali?

LordDrek: Celé mesiace.

>

>

Srdcovka: Fiha

Srdcovka: Keď bola hra offline, Ledwellová bola práve v nemocnici???? To som si vôbec nespojila!

BieláPanna: Ste si istí, že tie dátumy sedia?

Srdcovka: Božemôj, vždy som vedela, že klame, ale toto je neskutočné.

Zloduch1: Odkiaľ ste získali maily, čo písala svojmu agentovi???

LordDrek: Od priateľského zdroja v kancelárii jej agenta, podľa ktorého je totálna krava.

Srdcovka: BOŽEMŮJ, ÁNO – pamätáte sa, ako povedala, že s Anómiou sa bude baviť len zoči-voči?

Vilepechora: Hej, pripravovala si pôdu.

Srdcovka: Vtedy sa mi to zdalo fakt divné! Prečo by vôbec uvažovala nad stretnutím, keď ho tak neznáša?

Vilepechora: Presne tak.

LordDrek: A prečítajte si aj tie vymazané tweety. Preriekla sa viac než raz. Omylom písala ako Anómia zo svojho účtu.

Srdcovka: Je mi až fyzicky zle.

Vilepechora:

A nezabúdajte, že na ňu celý čas nadávame priamo pred ňou.

Červ28: Takže toto je koniec hry ? Už nemôžeme hrať ?

BielaPanna: Nie, nie je, nebuď hlúpa.

BielaPanna: Hra patrí nám, nie jej.

BielaPanna: Hra je významnejšia ako Blay/Ledwellová.

Červ28: Prestaň používať
ich celé mená, to nesmieme
! Pravidlo číslo 14 !

LordDrek: Podľa mňa by mal
B*** vedieť, do akej miery
ho zradila.

LordDrek: Snaží sa s ním
vyjebať rovnako ako
s nami.

Vilepechora: Ako mu to
dáme vedieť?

>

Srdcovka: Mohla by som
za ním zájsť, ak chcete.

Červ28: Veď ani nevieš ,
kde býva .

Srdcovka: Ale viem. Určite
sa so mnou stretne.

BelaPanna: Poznáš J***a
B***a? Fakt?

Srdcovka: Áno. Zabudla
som, že si sa k nám
zrejme pridala až po tom,
ako som to povedala
ostatným. V minulosti
som pracovala ako osobná
asistentka L*****ovej
a B***a.

BelaPanna: Čože????

Srdcovka: Drek, mohli
by sme sa s J***om
porozprávať obaja.

LordDrek: Nemôžem, zlato,
prepáč, mám toho veľa
v súvislosti veď vieš
s čím.

Červ28: S čím ?

LordDrek: Ty sa nestaraj.

Červ28: Iba ja nikdy
neporušujem pravidlo číslo
14 ?

Srdcovka: Okej, tak pôjdem
sama a ukážem mu celý
spis.

LordDrek: Myslíš to
vážne?

Srdcovka: Jasné, veď sa
zachovala odporne.

Zloduch1: Srdcovka, ty
ju poznáš. Podľa teba by
naozaj mohla predstierať,
že je Anómia?

Srdcovka: Úprimne? Áno.
Práca pre ňu nebola
príjemná skúsenosť.
Je tvrdá a chce z toho
vyťažiť čo najviac.

LordDrek: Naozaj je pre
teba okej, že pôjdeš sama?

Srdcovka: Hej, jasné.

LordDrek: Kiežby som mohol
ísť s tebou.

Vilepechora: Je to od teba
fakt milé, Srdcovka.

Srdcovka: Všetko pre
fanúšikov.

Vilepechora: Okej,
nezabudnite. Ani slovo
v moderátorskej miestnosti
alebo pred Anómiou
a Morehouseom.

<Otvorila sa nová súkromná
miestnosť>

<7. januára 2015 16.25>

<LordDrek pozýva Srdcovku>

<Srdcovka vstúpi
do miestnosti>

Srdcovka: Ahoj! Ako sa
darí na skúškach?

Vilepechora: Opatrnosti
nie je nikdy dost'.

Vilepechora: A nesprávajte
sa inak ako doteraz.

Vilepechora: Žiadne poznámky,
žiadne náznaky, nič.

Vilepechora: Nezabúdajte,
že bude hľadať obetného
baránka.

Červ28: Doriti , už musím
ísť , meškám do práce .

**<Červ28 odíde
z miestnosti>**

BielaPanna: Ja mám
moderovať. Uvidíme sa
neskôr.

**<BielaPanna odíde
z miestnosti>**

Zloduch1: Ešte stále ste
ma nepresvedčili, chlapci.

Vilepechora: Prečítaj si
celý súbor a zmeníš názor.

**<Zloduch1 odíde
z miestnosti>**

>

>

>

>

**<Srdcovka odíde
z miestnosti>**

LordDrek: Už sú všetci
preč?

LordDrek: Je to náročné,
ale taký je skrátka
Čechov. Počuj, urobíš mi
láskavosť, zlato?

LordDrek: Nevrav Joshovi,
odkiaľ máš ten spis.

LordDrek: Ak sa dozvie,
že ho dali dokopy dvaja
moderátori Drekovej hry,
možno mu neuverí.

Srdcovka: Okej, ale čo mu
mám teda povedať? Odkiaľ
ho mám?

LordDrek: Povedz, že ti
ho poslali fanúšikovia/
zdroje, ktoré majú
obavy. To je uveriteľné,
si vedúca osobnosť
fanúšikovskej základne.

Srdcovka: Okej, to dáva
zmysel. Skúsím sa s Joshom
stretnúť túto sobotu.

LordDrek: Si hrdinka. Daj
vedieť, ako to dopadlo.

Srdcovka: Jasné xxx

Srdcovka: Okej, musím sa
vrátiť do práce, ozvem sa
xxx

LordDrek: Vďaka, kráska
xxx

**<Srdcovka odíde
z miestnosti>**

**<LordDrek odíde
z miestnosti>**

**<Súkromná miestnosť sa
zatvorila>**

Vilepechora: Muhaha

Vilepechora: Doriti, to sú tupci.

Vilepechora: Len neviem,
či nám to zožral aj
Zloduch1.

LordDrek: Komu záleží
na tom, čo si myslí ten
malý buzík.

LordDrek: Stačí, keď tomu
uverí Blay.

Vilepechora: Máš pravdu.

LordDrek: Práve som tej
tlstej krave Srdcovke
napísal, že je „kráska“.

Vilepechora: Muhaha ty
chudák.

LordDrek: Ale súhlasila,
že nepovie, odkiaľ to
všetko má.

Vilepechora: Skvelé!

Vilepechora: Myslíš,
že to BielaPanna povie
Morehouseovi?

LordDrek: Nie, ak má
rozum.

LordDrek: Zapálili sme
oheň, brácho.

Vilepechora: Heh ak toto
vyjde...

6

*Budeš mať slávu! – Trápne! – vytvor pred búrkou
trstine úkryt – viniču, čo bez opory klesá
daj niečo okrúhle, nech úponkami ovinie sa –
smädny kvet ovlaž, nájdí zopár pekných slov
a poteš nimi ženu! Sláva je márna, sláva nemá cenu!*

Felicia Hemansová
Properzia Rossi

V posledný januárový piatok popoludní sedela Robin sama za stolom v malej kancelárii agentúry na Denmark Street a študovala Namotávačov spis, aby zabila čas pred obhliadkou bytu v Actone. Vonku na ulici vládol ruch: okolie Charing Cross Road bolo v dôsledku rozsiahlych stavebných prác celé rozkopané a všetky cesty do kancelárie viedli po doskách popri zbižkách a pískajúcich stavbároch. Hluk bol taký veľký, že Robin vôbec nepočula, ako sa otvorili vonkajšie sklené dvere a z ulice vošla potenciálna klientka. Na jej príchod ju upozornil až telefonát.

Telefón na stole zazvonil, a keď zdvihla, začula Patin barytón.

„Odkaz od pána Strikea. Mohli by ste ísť túto sobotu do Gatesheadu?“

Bola to šifra. Od minuloročného úspešného vyriešenia odloženého prípadu, za ktorý si agentúra vyslúžila ďalší príval lichotivých novinových článkov, prišli dve výstredné osoby, ktoré si chceli zaplatiť ich služby. Prvá, zjavne duševne chorá žena, prosila Barclayho, v tej chvíli jediného prítomného detektíva, aby jej pomohol dokázať, že vláda ju sleduje cez vetráciu šachtu jej bytu v Gatesheade. Druhý, výrazne potetovaný muž s horúčkovitým výrazom, sa začal Pat vyhrážať, keď mu oznámila, že v kancelárii nie je ani jeden detektív,

čo by si mohol zapísať podrobnosti o jeho susedovi, ktorý podľa neho patrilo do bunky ISIS. Našťastie, Strike vošiel presne vo chvíli, keď muž uchmatol sekretárke zošivačku a zjavne ju chcel do nej hodiť. Odvtedy Strike trval na tom, aby mala Pat zamknuté vonkajšie dvere, keď je v kancelárii sama, a všetci sa dohodli na šifre, ktorá v podstate znamenala: „Mám tu blázna.“

„Vyzerá nebezpečne?“ opýtala sa ticho Robin a zatvorila Namotávačov spis.

„Vôbec nie,“ odvetila pokojne Pat.

„Psychická choroba?“

„Možno mierna.“

„Je to muž?“

„Nie.“

„Požiadali ste ju, aby odišla?“

„Áno.“

„Chce sa stretnúť so Strikeom?“

„Nie nevyhnutne.“

„Dobre, Pat, porozprávam sa s ňou. Idem za vami.“

Robin zložila, vrátila Namotávačov spis naspäť do zásuvky a vyšla na recepciu.

Na pohovke oproti Patinmu stolu sedela mladá žena s neupravenými hnedými vlasmi siahajúcimi po plecيا. Robin okamžite udrelo do očí zo pár zvláštností na jej výzore. Celkovo pôsobila zanedbaným, ba dokonca špinavým dojmom: na sebe mala staré členkové topánky, ktorým by bolo treba vymeniť opätky, nedbanlivo nanesené očné linky, ktoré vyzerali ako z predchádzajúceho dňa, a tričko také pokrčené, akoby v ňom aj spala. Kabelka značky Yves Saint Laurent, ktorá ležala na pohovke vedľa nej, však určite stála vyše tisíc libier, teda ak bola pravá. Aj ženin dlhý čierny vlnený kabát vyzeral nový a kvalitný. Keď zbadala Robin, slabo zhíkla, a skôr ako stihla Robin čokoľvek povedať, vychrlila: „Prosím, nevyhadzujte ma. Prosím. Naozaj sa s vami potrebujem porozprávať. Prosím vás.“

Robin zaváhala. „Dobre, poďte ďalej. Pat, mohli by ste Strikeovi povedať, že môžem ísť do Gatesheadu?“

„Uhm,“ zamrmlala Pat. „Osobne by som odmietla.“

Robin odstúpila, aby mohla mladá žena vojsť do kancelárie, a potom Pat naznačila ústami: „Dvadsať minút.“

Keď Robin zatvorila dvere do kancelárie, všimla si, že žena má vzadu trochu pochlpené vlasy, akoby sa už dávno nečesala, ale visačka vytŕčajúca zo zadnej časti kabáta prezrádzala, že pochádza od Alexandra McQueena.

„Bola to šifra?“ opýtala sa a obrátila sa k Robin. „To o Gatesheade?“

„Nie, pravdaže nie,“ zaklamala s upokojujúcim úsmevom Robin. „Posaďte sa.“ Robin si sadla za stôl a žena, ktorá vyzerala zhruba v rovnakom veku, si sadla na stoličku oproti nej. Napriek neučesaným vlasom, zle nanesenému mejkapu a strhanej tvári bola svojím spôsobom príťažlivá. Mala bledú hranatú tvár, plné pery a oči zvláštnej jantárovej farby. Súdiatec podľa prízvuku, pochádzala z Londýna. Robin si všimla drobné rozmazané tetovanie na jednej z jej hánok: čierne srdiečko, ktoré vyzeralo, akoby si ho tam vytetovala sama. Nechty mala do krvi ohryzené a ukazovák a prostredník pravej ruky zafarbené dožltá. Celkovo pôsobila dojmom osoby, ktorej sa lepí smola na päty a práve vybehla z domu nejakej boháčky, ktorej cestou ukradla kabát a kabelku.

„Tipujem, že si nemôžem zapáliť,“ zatiahla.

„Obávam sa, že nie, sme nefajčiarska...“

„V pohode,“ prerušila ju žena. „Mám žuvačku.“

Pohrabala sa v kabelke a najskôr vytiahla hnedý kartónový fascikel plný papierov. Keď sa s kabelkou na kolenách a s fasciklom v ruke snažila vyložiť žuvačku z obalu, papiere vypadli a rozleteli sa po celej dlážke. Robin si všimla, že je to zmes vytlačených tweetov a rukou písaných poznámok.

„Dopekla, prepáčte,“ zamrmlala zadýchane žena, pozbierala vypadnuté papiere a napchala ich naspäť do fascikla. Keď ho strčila do kabelky a vložila si do úst žuvačku, opäť si sadla, teraz ešte neupravenejšia ako pred chvíľou, s pokrčeným kabátom a taškou obranne položenou na kolenách, akoby to bolo zvieratko, ktoré môže ujsť.

„Vy ste Robin Ellacottová, však?“

„Áno,“ prisvedčila Robin.

„Dúfala som, že sa stretnem s vami. Čítala som o vás v novinách,“ povedala žena. Robin to prekvapilo. Klienti sa zvyčajne chceli stretnúť so Strikeom. „Volám sa Edie Ledwellová. Tá žena na recepcii vravela, že nemáte kapacity na ďalších klientov...“

„Obávam sa, že...“

„Bolo mi jasné, že ste určite vyťažení, ale – môžem vám zaplatiť,“ povedala a v hlase jej zaznel zvláštny prekvapený podtón. „Naozaj vám môžem zaplatiť, môžem si to dovoliť a som – ak mám byť úprimná, som zúfalá.“

„Žiaľ, momentálne toho máme veľa,“ povedala Robin. „Na čakacej listine...“

„Prosím, môžem vám aspoň vysvetliť, o čo ide? Môžem to urobiť? Prosím! A potom možno... aj keby ste nemohli... aj keby ste mi nemohli pomôcť... možno mi dokážete poradiť, čo mám... alebo odporučiť niekoho, kto by mi vedel pomôcť. Prosím!“

„Dobre,“ súhlasila Robin, v ktorej to vzbudilo zvedavosť.

„Okej, takže – už ste počuli o Atramentovočiernom srdci?“

„Ehm – áno,“ prisvedčila prekvapene Robin. Sesternica Katie ten kreslený seriál raz spomenula pri večeri v Zermatte. Katie ho sledovala, keď bola na materskej dovolenke, a bola ním očarená, no zjavne si nebola istá, či má byť smiešny alebo len čudný. „Je na Netflixe, však? Nikdy som ho nevidela.“

„Okej, na tom nezáleží,“ povedala Edie. „Podstatné je, že som ho vytvorila spolu so svojím bývalým priateľom a dosiahol úspech alebo ako to nazvať...“ Edie to slovo vyslovila zvláštne napäto. „Črtá sa aj film, ale to je podstatné len preto, lebo... Nijako to nesúvisí s tým, čo od vás potrebujem, ale chcem, aby ste vedeli, že vám môžem zaplatiť.“

Skôr než Robin stihla niečo povedať, vysypali sa z nej ďalšie slová.

„Pred niekoľkými rokmi dvaja fanúšikovia nášho seriálu... Predpokladám, že by sa dali nazvať fanúšikmi, teda aspoň na začiatku... V každom prípade, títo dvaja fanúšikovia vytvorili online hru založenú na našich postavách.“

Nikto nevie, kto v skutočnosti sú. Nazývajú sa Anómia a Morehouse. Anómia si pripisuje najväčšie zásluhy a má veľa internetových fanúšikov.

Niektorí ľudia tvrdia, že Anómia a Morehouse sú jeden a ten istý človek, ale neviem, či je to pravda.

V každom prípade, Anómia...“ Edie sa zhlboka nadýchla. „On... som si istá, že je to muž... sa rozhodol, že...“

Zrazu sa zasmiala. Jej smiech bol neveselý; rovnako dobre mohla vykriknúť od bolesti.

„... že mi urobí zo života neznesiteľné peklo. Každý deň... nikdy neprestane, nikdy s tým neskončí.

Všetko sa začalo, keď sme s Joshom poskytli rozhovor a opýtali sa nás, či sme videli jeho online hru a či sa nám páčila. A... toto sa ťažko vysvetľuje... V našom seriáli je postava menom Drek, okej? V skutočnosti si hrozne želim, aby tam tá postava nebola, ale na to je už neskoro. V každom prípade, v našom seriáli Drek núti ostatné postavy hrať jeho hru, pričom si zakaždým vymyslí nové pravidlá a vždy sa to skončí zle pre všetkých okrem neho. Jeho hra vlastne vôbec nie je hra, nemá žiadnu logiku, skrátka sa len zahráva s ostatnými postavami.

V tom rozhovore sa nás teda opýtali, či sme už videli tú hru od Anómie a Morehousea, a ja som odpovedala, že áno, ale že hra v našom seriáli v skutočnosti vôbec nie je hra. Je to skôr metafora. Prepáčte, určite to celé vyznieva hlúpo, ale tak sa to všetko začalo – keď som povedala, že tá hra je vlastne celkom iná ako Drekova hra v seriáli.

V každom prípade, keď sa ten rozhovor objavil na internete, Anómia zúrila. Začal na mňa nonstop útočiť. Vyhlásil, že všetky pravidlá online hry prevzali priamo z Drekových pravidiel, tak prečo tvrdím, že tá hra nie je dobrá? A veľa fanúšikov s ním súhlasilo. Tvrdili, že sa snažím očierniť ich hru, lebo je zadarmo, a ja ju chcem zakázať, aby som mohla vytvoriť oficiálnu Drekovu hru a zarobiť na nej.

Myslela som, že to prehrmí, ale je to čoraz horšie. Neviete... Vystupňovalo sa to za hranicu... Anómia zverejnil na internete fotku môjho bytu. Presvedčil ľudí, že som pracovala ako prostitútka, keď som bola na mizine. Poslal mi fotky mojej mŕtvej matky a tvrdil, že som klamala o jej smrti. A fanúšikovia tomu všetkému veria a útočia na mňa za veci, ktoré som nikdy neurobila, nikdy nepovedala a ktoré si nemyslím.

Vie však o mne aj pravdivé veci, ktoré by nemal vedieť. Minulý rok,“ pokračovala Edie a Robin neuniklo, ako sa jej trasú prsty na uškách drahej kabelky, „som sa pokúsila o samovraždu.“

„Je mi to...“ začala Robin, ale Edie len netrpezlivo mávla rukou: súcitiť zjavne nepotrebovala.

„Takmer nikto netušil, že som to urobila, ale Anómia to vedel, skôr ako sa to objavilo v správach. Dokonca vedel, v ktorej nemocnici som bola. Na Twitteri napísal, že som to všetko len narafičila, aby ma fanúšikovia ľutovali.“

V každom prípade, minulú nedeľu...“ Edie sa teraz triasol hlas. „Josh – to je ten týpek, s ktorým som vytvorila Atramentovočierne srdce... Ako som vravela, predtým sme spolu... chodili sme spolu, no rozišli sme sa, ale doteraz spolupracujeme na seriáli... Josh mi zavolať a vyhlásil, že kolujú klebety, že ja som Anómia, na internete útočím sama na seba a vymýšľam si o sebe klamstvá, aby som na seba pritiahla pozornosť a vzbudila súcitiť. Opýtala som sa ho, odkiaľ to má, ale nechcel mi to prezradiť. Povedal len, že sa to niekde dopočul. A dodal, že chce, aby som mu do očí povedala, že to nie je pravda.“

Opýtala som sa ho: „Ako si vôbec môžeš myslieť, že by to mohla byť pravda?“ Edie zvýšila hlas, až takmer kričala.

„Zložila som mu, ale zavolať znova a zasa sme sa pohádali. Odvtedy už uplynuli dva týždne alebo koľko, no on tomu stále verí a ja ho nedokážem presvedčiť...“

Niekoľko zaklopala na dvere. „Áno?“ zavolať Robin.

„Nedáte si kávu?“ opýtala sa Pat, odchýlila dvere a pozrela z Robin na Edie. Robin bolo jasné, že Pat si chcela overiť, či je všetko okej, keďže začula Edin zvýšený hlas.

„Ja nie, vďaka, Pat,“ odvetila Robin. „Edie?“

„Ja – nie, ďakujem,“ povedala Edie a Pat opäť zatvorila dvere.

„Takže predčerom,“ pokračovala Edie, „sme si s Joshom znova volali a tentoraz vyhlásil, že má spis s ‚dôkazmi‘,“ Edie načrtla vo vzduchu úvodzovky, „podľa ktorých som naozaj Anómia.“

„Toto je ten...?“ začala Robin a ukázala na kabelku na Ediných kolenách, v ktorej sa skrýval kartónový fascikel.

„Nie, to sú len veci, čo o mne napísal Anómia. Nemyslím, že ten údajný Joshov spis vôbec existuje. Opýtala som sa, odkiaľ ho má, a on mi to nechcel prezradiť. Bol zhulený,“ dodala Edie. „Fajčí veľa trávy. Znova som mu zložila.

Celý včerajšok som strávila tým, že som chodila sem a tam... Aký dôkaz môže mať, že som Anómia? Je to totálne absurdné!“

Hlas sa jej opäť zvýšil a zlomil. Z jantárových očí jej vytryskli slzy. Keď si ich utierala, rozmazala si očné linky do širokých sivých šmúh na lícach a sluchách. „Môj frajer bol v práci a ja som skrátka – cítila som sa tak strašne zúfalo, a potom som si pomyslela, že je len jeden spôsob, ako to zastaviť. Musím dokázať, kto je Anómia. Totiž, myslím, že to viem.

Volá sa Seb Montgomery. Chodil s Joshom na umeleckú školu. Joshua vyhodili, ale so Seбом zostali priateľmi. Seb nám pomohol nakresliť prvé epizódy Atramentovočierneho srdca. Je to dobrý animátor, ale ukázalo sa, že ho nepotrebujeme. Viem, že ho štválo, keď sme začali získavať čoraz viac fanúšikov, a zo všetkého obviňoval mňa. Je pravda, že som ho nikdy nemala ktovieako v láske, ale netlačila som na Joshua, aby ho vyhodil. Skrátka sme ho už nepotrebovali.

Seb a Josh sú ešte stále priatelia a Josh povie komukoľvek čokoľvek. Vôbec sa neovláda, hlavne keď je ožratý alebo zhulený, čo je takmer vždy. Práve od neho by mohol mať všetky osobné informácie, ktorými disponuje Anómia, ale dôkaz, že je to naozaj Seb,“ povedala Edie a hánky na uskách kabelky jej zbeleli, „je, že Anómia vie niečo, čo som prezradila len Sebovi. Viete, v seriáli je ešte jedna postava...“

Hoci Robin s nepozvanou hostkou úprimne súcitila, nenápadne pozrela na hodinky. Minúty plynuli a ona mala pred sebou obhliadku bytu v Actone.

„... menom Biela panna. Je to duch a aj ona spôsobila kopu problémov, ale to je vedľajšie. Podstatné je, že som raz v krčme Sebovi prezradila, že som sa pri nej čiastočne inšpirovala bývalou spolubývajúcou. A pred mesiacom to Anómia napísal na Twitteri, pričom uviedol aj meno tej spolubývajúcej.

Zavolala som Sebovi a opýtala som sa ho, komu povedal o Bielej panne a Shereece. Predstieral, že sa nepamätá, že som mu to vravela.

Klame. Viem, že Seb je Anómia. Viem, že je to tak, a musím to dokázať. Takto sa nedá ďalej žiť. Pred polrokom,“ pokračovala Edie, keď Robin znova otvorila ústa a chcela ju prerušiť, „som sa aj ja prihlásila do tej hry, aby som sa na ňu pozrela zvnútra. Vyzerá naozaj úžasne. Ten, kto ju kreslil, má ozajstný talent, ale ako hra nestojí za veľa – je to skôr kreslená četovacia miestnosť. Mala som dojem, že veľa fanúšikov tam chodí len preto, aby ma mohli ohovárať. Skúsila som sa opýtať ostatných hráčov, kto je Anómia a či o ňom niečo vedia. Nieкто mu zrejme prezradil, že kladiem priveľa otázok, lebo ma odtiaľ vyhodili.

Včera v noci som takmer nespala, ráno som sa zobudila a pomyslela som si, že s tým musím niečo urobiť, lebo takto to ďalej nejde. Potrebujem profesionálneho vyšetrovateľa, a práve preto...“

„Edie,“ oslovila ju Robin a konečne sa dostala k slovu, „úplne chápem, prečo chcete zistiť, kto je Anómia, a súcitím s vami, ale...“

„Prosím,“ zopakovala Edie, ktorá sa pri tých slovách akoby scvrkla vo svojom veľkom kabáte. „Prosím, pomôžte mi. V tejto chvíli som ochotná zaplatiť akúkoľvek sumu.“

„Nevenujeme sa činnostiam, ktoré by v tomto prípade zrejme boli potrebné,“ dopovedala popravde Robin. „Podľa mňa potrebujete niekoho, kto sa špecializuje na kyberzločiny, ktorým sme sa my nikdy nevenovali. Okrem toho nemáme...“

„Neviete si predstaviť, aké je uvažovať, kto je za tým – kto ma tak nenávidí. Z jeho slov je jasné... že Josha má rád, ale mňa neznáša. Podľa mňa sa považuje za toho pravého... čo ja viem... Podľa mňa sa domnieva, že by mal mať Atramentovočierne srdce pod úplnou kontrolou: rozhodovať o zápletkách, klásť podmienky filmovej spoločnosti a obsadiť všetkých hercov. Správa sa, akoby mal mať všetko pod palcom on a akoby som bola len nejaká nepohodlná... nejaká nepohodlná príživníčka, ktorá sa náhodou prilepila na niečo, čo zbožňuje.“

„Počúvajte,“ povedala jemne Robin, „dám vám názvy dvoch ďalších agentúr, ktoré by vám mohli pomôcť, lebo si nemyslím, že tá naša je pre vás vhodná.“

Robin napísala oba názvy na lístoček a podala ho Edie.

„Ďakujem,“ odvetila tichým hlasom Edie. Papierik sa trocha zachvel, keď sklopila zrak na názvy agentúr. „Kiežby... Tak trocha som dúfala, že to vezmete vy, ale keď nemôžete... Vopchala si lístoček do kabelky a Robin odolala nutkaniu vyhíknúť, aby ho nestratila, čo sa zdalo až príliš pravdepodobné. Edie si všimla, že Robin hľadá na kabelku, a trocha ju nadvihla.

„Mám ju ešte len mesiac,“ povedala, obrátila ju a ukázala Robin zopár čiernych škvŕn na tmavočervenej koži. „Vybuchlo mi pero. Nevieť udržať veci v dobrom stave. Kúpila som si ju, lebo som si povedala, že si ju zaslúžim, lebo sme dosiahli úspech... Ha ha ha,“ dodala trpkó. „Fakt obrovský úspech.“

Vstala s kabelkou v rukách a Robin sa tiež postavila. Ostré svetlo v kancelárii zvýrazňovalo, aká je Edie bledá, a keď k nej Robin pristúpila a chcela otvoriť dvere, uvedomila si, že to, čo považovala za špinu alebo mejkap na Edinom krku, sú v skutočnosti modriny.

„Čo to máte na krku?“

„Čože?“ vyhŕkla Edie.

„Na krku,“ zopakovala Robin a ukázala naň. „Máte tam modriny.“

„Aha.“ Edie si pritisla ruku na miesto, kde si ich Robin všimla. „To je nič. Ako ste si mohli všimnúť, som nemotorná.“

Keď Robin a Edie vyšli na recepciu, Pat zdvihla hlavu. „Mohla by som ísť u vás na toaletu?“ opýtala sa so stiahnutým hrdlom Edie.

„Je na odpočívadle hneď za dverami,“ nasmerovala ju Robin.

„Dobre. Tak teda... dovidenia.“

Sklené dvere sa otvorili a zatvorili a Edie Ledwellová bola preč.

7

*Stále beží, čoraz divšie svorka psov sa za ňou rúti,
stále beží, čoraz väčšmi sa k nej bližia lovci krutí...*

Amy Levyová
Beh na smrť

„Čo to malo znamenať?“ opýtala sa Pat tým svojím chrapľavým hlasom.

„Chcela, aby sme zistili, kto ju obťažuje na internete,“ vysvetlila Robin.

Hoci bola pravda, že nemali kapacity na ďalšieho klienta a agentúra sa nešpecializovala na kyberzločiny, Robin by prípad Edie Ledwellovej najradšej prijala. Čím úspešnejšia bola agentúra, tým väčší bol podiel nesympatických osôb, ktoré sa v nej vyskytovali. Pravdaže, ak sa niekto snažil dokázať neveru alebo zradu, logicky bol pod určitým tlakom, ale zopár najnovších klientov vrátane miliardára zo South Audley Street malo rozhodne sklón správať sa k Robin ako k slúžke. Úprimné slová Edie Ledwellovej „dúfala som, že to vezmete vy“ Robin dojali.

Spoza sklenených dverí k nim doľahlo hlasné spláchnutie toalety na odpočívadle. Robin videla, ako sa za nimi mihol tmavý tieň Edinho čierneho kabáta, a potom počula, ako schádza po kovových schodoch. „Vy ste ju odmietli?“ zachrapčala Pat, keď si potiahla z elektronickej cigarety.

„Musela som,“ odvetila Robin a vykročila do kuchynky. Pred odchodom do Actonu mala ešte čas na šálku čaju.

„Dobre,“ vyhlásila bez okolkov Pat a pokračovala v písaní. „Nepáčila sa mi.“

„Prečo nie?“ Robin sa obrátila a pozrela na sekretárku.

„Pripadala sa mi hrozne teatrálna. A mala by sa učesať.“

Robin, zvyknutá na Patin rýchly a nekompromisný úsudok, ktorý sa zvyčajne zakladal predovšetkým na vonkajšom vzhľade a občas aj na povrchnej podobnosti s ľuďmi, ktorých poznala v minulosti, sa neobťažovala protirečiť.

„Dáte si čaj?“ opýtala sa, keď zovrela voda.

„Áno, vďaka,“ odvetila Pat s elektronickou cigaretou v ústach a ďalej písala. Robin obom pripravila nápoje, vrátila sa do kancelárie, zatvorila za sebou dvere a znova si sadla za stôl. Niekoľko sekúnd neprítomne civela na Namotávačov spis, no potom ho odsunula nabok, zapla počítač a vygooglila „atramentovočierne srdce seriál“. „Nezávislý kreslený seriál pritiahol množstvo fanúšikov...“ „Prelomový úspech...“ „Z YouTube do Hollywoodu: Uspeje Atramentovočierne srdce na veľkom plátne?“

Robin otvorila YouTube, našla prvú epizódu kresleného seriálu a pustila si ju.

Strašidelný zvonivý klavír hral v rozvírenej kreslenej hmle, ktorá sa pomaly rozplývala a odhaľovala náhrobné kamene v mesačnom svite. Záber kĺzal po kamenných anjeloch obrastených brečtanom, až kým sa v ňom nezjavila priehľadná perleťovobiela ženská postava, ktorá osamelo stála medzi hrobmi.

„Smutná, som taká smutná,“ vzdychla si. Jej tvár bola nakreslená jednoducho, ale bolo zvláštne, ako zlovestne pôsobil jej slabý úsmev.

Odvrátila sa a vznášala sa preč pomedzi hroby, až sa napokon rozplynula v tme. V popredí sa s nepríjemným mľasknutím zo zeme vynorilo niečo lesklé a čierne. Keď sa to obrátilo tvárou k divákovi, Robin zistila, že je to čierne ľudské srdce s usmievavou nevinnou tvárou, ktorá bola v úplnom rozpore s jeho odporným vzhľadom. Robin si matne uvedomila, že sklené dvere vedúce na recepciu sa znova otvorili. Srdce zamávalo preseknutou tepnou a prehovorilo žoviálnym hlasom detského televízneho moderátora:

„Ahojte! Volám sa Srdco. Žijem tu na Highgateskom cintoríne so svojimi priateľmi. Možno sa čudujete, prečo som sa nerozložil...“

Ozvalo sa klopanie na vnútorné dvere a vošla Midge.

„Je to preto, lebo som zlý!“

„Ach, prepáč,“ povedala Midge, „myslela som, že máš popoludní voľno. Potrebujem...“

Stíchla, zatvárila sa znepokojene a presunula sa za Robin, aby videla na obrazovku, kde sa teraz Srdco preháňal medzi hrobmi a zoznamoval divákov s rôznymi postavami, ktoré vylietali zo zeme a pridávali sa k nemu.

„To nemyslíš vážne,“ vyhlásila so znechuteným výrazom Midge. „Ešte aj ty?“

Robin stišila seriál. „Čo tým myslíš?“

„Moja bývalá bola tým sprostým seriálom posadnutá. Je to sračka. Ako nič, čo vymyslíš na drogách.“

„Nikdy predtým som ho nevidela,“ povedala Robin. „Pred chvíľou tu bola jeho autorka a chcela si nás najat.“

„Kto? Ako sa volá – Ledwellová?“

„Áno,“ prisvedčila Robin. Prekvapilo ju, že Midge mala to meno na jazyku.

Midge si správne vysvetlila Robinin výraz a dodala: „Beth ju neznášala.“

„Naozaj? Prečo?“

„Netuším,“ odvetila Midge. „Tá fanúšikovská základňa je toxická. *Zahraj sa so mnou, brácho!*“ dodala piskľavým hlasom.

„Čože?“ Robin sa slabo zasmiala.

„Je to hláška zo seriálu. Beth to vravievala, vždy keď som niečo odmietla urobiť. *Zahraj sa so mnou, brácho!* Smiešne. Hrala aj tú sprostú online hru.“

„Tú, ktorej autorom je Anómia?“ zaujímala sa Robin.

„Netuším, kto je jej autorom. Detinská sprostosť,“ uzavrela Midge a vzala zo stola Namotávačov spis. „Môžem si ho zobrať? Mám k nemu poznámky.“

„Nech sa páči.“

Keď Midge vyšla z miestnosti, Robin zazvonil mobil. Volal Strike. Zastavila stíšený seriál.

„Ahoj.“

„Ahoj.“ Strike znel, akoby bol v hlučnom prostredí: počula ruch do-pravy. „Prepáč, viem, že máš popoludní voľno...“

„V pohode,“ prerušila ho Robin. „Ešte som v kancelárii. O šiestej mám obhliadku bytu v Actone, takže nemalo veľký zmysel ísť predtým domov.“

„Aha, okej,“ povedal Strike. „Čo by si povedala, keby sme si zajtra vymenili úlohy? Lepšie by sa mi hodilo, keby som pracoval na Sloane Square namiesto Camdenu.“

„Jasné, v pohode,“ zopakovala Robin. Na obrazovke počítača pred ňou stálo čierne srdce a ukazovalo do tmavého mauzólea.

„Vďaka, vážim si to,“ povedal Strike. „Všetko v pohode?“ dodal, lebo v Robininom hlase postrehol čudný tón.

„V pohode, len sme tu pred chvíľou mali Gateshead. Teda aspoň podľa Pat, ale v skutočnosti to tak nebolo. Počul si už o Atramentovočierom srdci?“

„Nie. Čo je to, krčma?“

„Kreslený seriál,“ objasnila Robin a znova ho pustila, no zvuk nechala stíšený. Srdco vystrašene cúvol pred postavou, ktorá sa pomaly vynárala z hrobky. Bola veľká, zhrbená a zahalená do čierneho plášta, s tvárou pripomínajúcou veľký zobák. „Jeho autorka chcela, aby sme sa pozreli na fanúšika, ktorý jej robí zle na internete.“

„Uhm,“ zamrmlal Strike. „Čo si jej povedala?“

„Že nemáme kapacity, ale odporučila som jej Pattersona a McCabesa. Obaja sa venujú kyberzločinom.“

„Uhm. Nemám rád, keď posúvam Pattersonovi prácu.“

„Chcela som jej pomôcť,“ povedala trocha obranným tónom Robin. „Nebola na tom dobre.“

„Chápem,“ uznal Strike. „Tak teda vďaka za výmenu, máš to u mňa.“

Keď zložil, Robin znova zapla zvuk a sústredila sa na seriál, ale ani po niekoľkých minútach v ňom nedokázala nájsť zmysel. Možno jej unikli kľúčové body deja, kým bol stíšený zvuk, ale celkovo musela súhlasiť s Midge. Seriál bol síce nádherne animovaný, ale pôsobil na ňu dojmom morbidnej predstavy nejakého huliča.

Práve sa chystala vypnúť počítač, keď Pat zaklopala a opäť vošla do miestnosti.

„Toto zostalo na toalete,“ povedala a zamávala kartónovým fasciklom. „Zrejme to tam nechalo to zanedbané dievča. Ležalo to na nádržke.“

„Aha,“ zamrmlala Robin a vzala si fascikel. „Okej... no, možno sa poň vráti. Ak nie, mali by sme zistiť, kam by sme jej to mohli poslať. Nemohli by ste sa pozrieť, či nemá nejakého agenta alebo čo, Pat? Volá sa Edie Ledwellová.“

Pat pred odchodom potiahla nosom, čím dala jasne najavo, že Edie Ledwellová sa jej teraz pozdáva ešte menej, keďže si zabudla svoj fascikel.

Robin počkala, kým sa za ňou zatvorila dvere, a potom ho otvorila. Edie si vytlačila veľké množstvo tweetov účtu Anómia, ku ktorým výrazným rukopisom doplnila vysvetlivky.

Účet mal na Twitteri viac ako päťdesiat tisíc sledovateľov. Robin začala listovať v tweetoch, ktoré neboli usporiadané podľa dátumu, lebo predtým spadli na zem.

Anómia

@AnómiaMajsterHry

Tí, čo žerú Pažroškine smutné príbehy o chudobe, by mali vedieť, že zazobaný strýko jej okolo roku 2000 dal dva veľké balíky peňazí. #EduškaKlamuška

22. septembra 2011 16.21

Edie pod tweet dopísala: *Anómia ma prezýva buď EduškaPažroška, lebo som vyliečená bulimická a vraj mi záleží len na peniazoch, alebo EduškaKlamuška, lebo údajne nonstop klamem o svojej minulosti a inšpirácii. Je pravda, že strýko mi dal nejaké peniaze. Prvý raz dvesto libier, druhý raz päťsto. Vtedy som bola bezdomovkyňa. Dal mi tie peniaze so slovami, že viac pre mňa spraviť nemôže. Josh to vie a mohol to prezradiť aj Sebovi.*

Robin obrátila stránku.

Anómia

@AnómiaMajsterHry

Pažroška sa v súkromí smeje, že postavu tej suky Bielej panny založila na bývalej spolubývajúcej tmavej pleti menom Shereece Summersová. Vyvyšuj sa aj naďalej, Eduška.

24. januára 2015 3.45

Povedala som Sebovi, že keď sme rozvíjali postavu ducha menom Biela panna, v niektorých veciach som sa inšpirovala Shereece. Nikdy som to nepre-zradila nikomu inému.

Robin pozrela na ďalší tweet.

Anómia

@AnómiaMajsterHry

Zaujímavá novinka, fanúšikovia hry. #EduškaPažroška možno pohŕda NAŠOU hrou, ale ukazuje sa, že je odborníčkou na iné hry. #Štetka

Max R @mreger#5

Nie som na to hrdý, ale v roku 2002 som @EdLedKreslí zaplatil, aby ma vyfajčila

13. apríla 2012 16.21

Toto, napísala Edie, je jeden z jeho obľúbených trikov. Nahovorí ostatných neprajníkov, s ktorými sa priatelí, aby zaňho odvedli špinavú prácu a prišli s niečím, čo potom môže šíriť, aby ho nikto nemohol nahlásiť za to, že tie kra-viny vymýšľa sám.

Robin obrátila stránku.

Anómia

@AnómiaMajsterHry

Edie Ledwellová sa údajne „pokúsila o samovraždu“. Agent to zatiaľ nekomentoval. Má niekto nejaké info?

24. mája 2014 22.59

Anómia

@AnómiaMajsterHry

Podľa istého zdroja je v Kensingtonskej nemocnici. Vraj sa predávkovala.

24. mája 2014 23.26

Pod toto Edie dopísala: *Anómia sa o tom dozvedel v priebehu niekoľkých hodín. Myslela som, že o tom vie iba Josh.*

Anómia

@AnómiaMajsterHry

Hmmmmm...

Johnny B @jbaldw1n1>>

odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry

To je čudné, lebo moja sestra v tej nemocnici pracuje a videla ju kráčať bez pomoci a so smiechom.

25. mája 2014 00.16

Kravina. Do nemocnice som neprišla po svojich. Nespomínam si, ako som sa tam dostala, lebo som bola v bezvedomí. Tento Johnny je ďalším z jeho malých pomocníčkov, čo ho zásobujú klamstvami.

Anómia

@AnómiaMajsterHry

?

Sally Anne Jones @SAJ345_>

odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry

Nechcem byť trápna, ale v tej nemocnici sa robí veľa kozmetických zákrokov. Keby sa naozaj predávkovala, nevydali by o tom stanovisko?

25. mája 2014 01.09

Sally Anne je falošný účet vytvorený v ten istý večer a už nikdy viac sa neozval. Odvtedy tvrdia, že som si dala upraviť nos.

Pod tým bolo niekoľko odpovedí na správy o Ledwellovej pokuse o samovraždu.

Max R @mreger#5

odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry

Podľa mňa je to blbosť. Určite si dala upraviť ten svoj obrovský frňák. #AféraNos

Lepinov učeník @LepinovUčen1k

odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry

Nebýva niekto blízko tej nemocnice? Nemal by byť problém odfotiť ju, keď odtiaľ bude odchádzať. #AféraNos

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_AI

odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry

Smrť spôsobená nevydarenou operáciou nosa by bola fakt smiešna.

DrekJeMojeDuchovneZviera @hrajDrekovuhr
odpovedáte používateľovi @Gizzard_AI @LepinovUčen1k
@AnómiaMajsterHry

Zozo @atramentovesrdce28
odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry
Prestaňte sa na tom smiať . Čo ak je to pravda .

Laura May @May_Flower
odpovedáte používateľovi @AnómiaMajsterHry
Ak sa naozaj pokúsila zabiť, to, čo robíš, nie je v pohode.

Andi Reddy @ydderidna
odpovedáte používateľovi @May_Flower
@AnómiaMajsterHry
Keby to naozaj urobila, vydali by nejaké stanovisko.
#trollujepresúciť

Robin pozrela na hodinky: ak chcela vidieť ten byt v Actone, bol najvyšší čas vyraziť. Zatvorila fascikel a spolu s prázdny m hrnčekom ho odniesla na recepciu. Midge sedela na pohovke a dopisovala poznámky do Namotávačovho spisu.

„Máte na dnešný večer nejaké plány?“ opýtala sa Pat, keď si Robin vzala kabát z háčika pri dverách.

„Idem na obhliadku bytu v Actone,“ odvetila Robin. „Dúfam, že je lepší ako ten posledný, čo som videla. Celý strop v kúpeľni bol plesnivý a umývadlo sa oddeľovalo od steny. Realitný maklér tvrdil, že je ‚v pôvodnom stave‘.“

„Nechutné londýnske nehnuteľnosti,“ zahundrala Midge, ani nezdvihla zrak. „Ja bývam v podstate v škatuli od topánok.“

Robin sa rozlúčila so zvyšnými dvomi ženami a odišla. Na Denmark Street bolo chladno. Cestou na stanicu metra sa pristihla, že medzi okoloidúcimi hľadá Edie Ledwellovú, ktorá si už možno všimla, že jej chýba fascikel, ale nebolo po nej ani stopy.

Premávka hustla. Robin niečo výtalo v hlave, ale nevedela určiť, o čo ide. Až navrchu eskalátora si uvedomila, že to nijako nesúvisí s Edie Ledwellovou ani s jej seriálom.

Strike nemal dnes večer pracovať, tak kde presne plánoval stráviť noc, keď mu na druhý deň ráno viac vyhovovalo sledovať Dlhoprstého byt na Sloane Square než Nôžkinu školu v Camdene?

8

*To dievča bolo bezstarostné...
v podstate malo dobré srdce,
no často slová nezvážilo
a boli bôľne, zraňujúce.*

Christina Rossetti
Jessie Cameronová

Vchod do baru Nightjar, kam mal Strike v ten večer namierené, nebolo ľahké nájsť. Najskôr prešiel rovno okolo nenápadných drevených dverí na City Road, takže sa musel vrátiť. Až keď zazvonil a nadiktoval svoje meno, mohol vojsť do slabo osvetleného suterénu plného tmavého dreva a priznaných tehál.

Malo to byť už jeho šieste rande s Madeline Coursonovou-Milesovou. Všetky ich predchádzajúce spoločné večery sa začali v bare alebo reštaurácii podľa jej výberu a končili sa u nej doma v Pimlicu – v dome prestavanom zo stajní, kde bývala so synom Henrym, ktorého porodila ako devätnásťročná. Henryho otec, za ktorého sa Madeline nikdy nevydala, mal v tom čase tiež devätnásť rokov. Neskôr sa z neho stal úspešný interiérový dizajnér a na Strikea zapôsobilo, ako priateľsky spolu zjavne vychádzajú.

Po rozchode s Henryho otcom sa Madeline vydala za herca, ktorý ju opustil kvôli hlavnej hrdinke svojho prvého filmu. Strike bol rozhodne celkom iný ako umelecké typy, s ktorými Madeline chodila doteraz, ale našťastie pre detektíva, zmena sa jej zjavne pozdávala. Keď Strike náhodou v dome natrafil na šestnásťročného Henryho, chlapec odpovedal jednoslabične a horko-ťažko zdvorilo. Strike to však nebral osobne. Ešte nezabudol na vlastné pocity k mužom, ktorých si domov vodievala jeho matka.

Detektív bol úplne spokojný, že jeho nová priateľka vyberá miesta, kde sa budú stretávať. Jeho život tak dlho ovládala práca, že už vôbec netušil, ktoré sú najlepšie londýnske nočné podniky. Niekoľko jeho bývalých vrátane niekdajšej snúbenice Charlotte bolo večne nespokojných s tým, kam si ich mohol dovoliť pozvať, ale v poslednom čase mal toľko peňazí, že sa nemusel obávať účtov v baroch a reštauráciách. Jeho jedinou výhradou bolo, že Madeline občas akoby zabudla, že taký veľký chlap ako on potrebuje po dlhom pracovnom dni zjesť viac ako len niečo malé v bare, a tak si cestou do Nightjaru, kde ho mali podľa Madeline čakať dobré nápoje a živá hudba, pre istotu doprial Big Mac s veľkými hranolčekmi. Uviedli ho k stolu pre dvoch, kde si sadol a čakal. Madeline zvyčajne meškala aspoň pol hodiny. Viedla úspešný podnik s vlajkovým obchodom na Bond Street, kde predávala a požičiavala šperky prominentným klientkam vrátane najslávnejších herečiek a členiek kráľovskej rodiny. Strike si začínal zvykať, že Madeline vždy prišla celá bez seba a horúčkovo rozprávala o najnovšom pracovnom probléme, až kým sa po niekoľkých htoch alkoholu neuvoľnila. Úspech dosiahla celkom sama a Strikeovi sa páčilo, s akou oddanosťou sa venuje práci, s akou vášňou vníma svoj podnik a aké výstižné postrehy dokáže trúsiť o ľuďoch, čo ju podceňovali pre jej prízvuk a pôvod. Okrem toho bola krásna a túžila po ňom, čo bolo po dlhom období núteného celibátu a tej nebezpečnej chvíli s Robin pred Ritzom mimoriadne vítaným balzomom na jeho ego. Hoci nikomu zo svojich priateľov neprezradil, že sa s ňou stretáva, snažil sa „tomu dať šancu“.

„Vďaka, počkám,“ povedal čašníčke, keď sa ho opýtala, čo si dá, a nasledujúcich dvadsať minút strávil čítaním nápojového lístka, ktorý bol pozoruhodný svojou dĺžkou aj extravagantnou ponukou. K vedľajšiemu stolu práve priniesli dva kokteilové poháre s okrajmi ozdobenými cukrovou vatou. Strike by bol oveľa spokojnejší s pollitrom piva Doom Bar.

„Zlato, hrozne ma mrzí, že zasa meškám,“ ozval sa napokon Medelinin zadýchaný hlas. Na sebe mala semišové minišaty a čižmy a vyzerala úžasne ako vždy, keď sa niekde stretli. Vklzla na stoličku vedľa neho, objala ho okolo krku, pritiahla si ho a vtisla mu bozk na ústa.

„Musela som sa stretnúť s právnikmi,“ začala. „Bože, potrebujem si niečo dať. Prezreli si tie fotky a zhodli sa, že tie mrchy z Eldorada mi zjavne ukradli dizajn. Hodinu a pol mi vysvetľovali, prečo sa to ťažko dokazuje, akoby som to nevedela aj sama – no predpokladám, že keď mi povedia to isté desiatimi rôznymi spôsobmi, čas plynie, a keďže si účtujú odmenu podľa počtu odpracovaných hodín, je jasné... Ešte som si nevybrala, prídte neskôr,“ vyštekla na čašníčku, keď k nim opäť podišla. Dievčina sa vzdialila. Madeline si od Strikea vzala nápojový lístok.

„Čo si dáš? Potrebujem niečo silné... Čo vravíš na toto miesto? Je super, však? Čo si dám? Vodku – áno, dám si Orca Punch. Kam zmizla tá baba?“

„Práve si jej povedala, že má zmiznúť,“ podotkol Strike.

„Doriti, bola som bezočivá? Naozaj? Mám za sebou prišerný deň... Máme nového bezpečnostného pracovníka, ktorý je fakt hrozný. Dnes popoludní takmer zabránil Lucinde Richardsonovej vojsť do obchodu. Tuším mu musím vyrobiť ťahák, aby vedel, kto je kto... Aha, tam je,“ povedala Madeline a usmiala sa na čašníčku, ktorá sa vrátila s trocha ostražitým výrazom. „Dala by som si Orca Punch.“

„A jedno Toronto, prosím,“ ozval sa Strike. Čašníčka sa naňho usmiala a odkráčala.

„Aký deň si mal ty?“ opýtala sa ho Madeline, no skôr ako stihol odpovedať, pod stolom mu skĺzla rukou na stehno. „Zlato, musím sa ťa na niečo opýtať a mám z toho mierne obavy. Rada by som sa ťa na to opýtala hneď, nech to mám z krku.“

„Čakal som to,“ povedal vážne Strike. „Nie, nebudem ti robiť modela.“ Madeline vybuchla do smiechu.

„Dočerta, bol by si fantastický. To by bola reklama! Dala by som ti diadém. Vtipné, že to vravíš, lebo... Pripravuje sa to už dlhšie, ale bojím sa, ako to prijmeš... Súvisí to so Charlotte Campbellovou.“

„Čo s ňou?“ Strike sa snažil, aby to vyznelo nenútene.

V ten večer, keď sa zoznámili, Madeline večerala s Charlottiným nevlastným bratom, takže ho neprekvapilo, že má dosť informácií o ich dlhom a komplikovanom vzťahu. Ešte pred druhým stretnutím si však

nezabudol overiť, nakoľko sa s jeho bývalou snúbenicou priatelí, a bol spokojný, keď sa dozvedel, že obe ženy sa poznajú len zbežne: Madeline požičiavala Charlotte šperky a občas na seba natrafili na rôznych spoločenských akciách a večierkoch, na aké bežne chodili jej klientky.

„Minulý rok súhlasila, že bude jednou z modeliek mojej novej kolekcie,“ povedala Madeline a pozorne sledovala, ako Strike zareaguje. „Mala som čudný pocit z toho, že by som ti to mala oznámiť. Budú štyri: Alice de Bocková, Siobhan Vickeryová, Constance Cartwrightová...“

Ani jedno z tých mien Strikeovi nič nehovorilo a Madeline to z jeho prázdneho výrazu zjavne vyčítala.

„Vieš, všetky sú tak trocha... Alice je tá modelka odsúdená za krádež v obchode, Siobhan mala pomer s Evanom Duffieldom, keď bol ešte ženatý... Moja kolekcia sa volá ‚Neslávne známa‘, takže som chcela spolupracovať so ženami, ktoré sú... povedzme, známe z bulvárnych stĺpčekov. Mala medzi nimi byť aj Gigi Cazenovová,“ dodala Madeline a zrazu zväžnela. „Tá úbohá dievčina, čo sa...“

„Na Silvestra obesila,“ dopovedal Strike. Neskôr si o nej niečo prečítal. Dvadsaťtriročná popová speváčka nevydávala piesne, ktoré by Strike dobrovoľne počúval. Fotografie v novinách zachytávali jej úzku tvár s obrovskými očami, ktorou mu pripomínala vyplašenú srnu. Pol roka pred smrťou bola hovorkyňou environmentálnej charitatívnej organizácie.

„Presne tak. Ocitla sa v záplave nenávisti na sociálnych sieťach, ktorá sa neskôr ukázala ako ničím nepodložená, a mne pripadalo, že by bolo skvelé, keby touto formou poslala do riti všetkých, čo ju prenasledovali. V každom prípade, Charlotte súhlasila so spoluprácou a fotiť by sme mali budúci týždeň. Ale ak nechceš, aby som s ňou spolupracovala, môžeme ju vynechať...“

„Nebuď hlúpa,“ prerušil ju Strike. „Je to tvoja vec – tvoja firma. Mne je to jedno. So mnou to nemá nič spoločné.“

Tá správa ho nepotešila, ale ani neprekvapila. Charlotte za tie roky, čo ju poznal, príležitostne niečo nafotila, a popri tom písala pre Vogue a Tatler. Boli to typické záložné plány krásnej ženy, ktorá nemusí pracovať.

„Myslíš to vážne? Naozaj? Určite bude skvelá a všetky štyri spolu rozhodne urobia rozruch. Charlotte chcem nasadiť obojok ozdobený nebrúsenými smaragdmi.“

„Obojok?“ zopakoval Strike a myslel pritom na psy.

„Je to hrubý náhrdelník, ktorý tesne obopína krk,“ vysvetlila so smiechom Madeline a znova ho pobozkala. „Bože, som taká rada, že ťa šperky vôbec nezaujímajú. Je to fakt príjemná zmena.“

„Zaujíma sa väčšina mužov o šperky?“

„Bol by si prekvapený. Vlastne neviem, či sa zaujímajú o šperky, ale často ich celkom zaujíma dizajn alebo hodnota drahokamov, alebo majú svoj názor... Už ma unavuje, keď mi muži predostierajú svoje názory – alebo mám možno len plné zuby právnikov. Kde je tá prekliata baba? Mám chuť na drink...“

Ako Strike očakával, keď do seba Madeline hodila polovicu pohára Orca Punch, trocha sa uvoľnila. Na malé pódium vyšlo džezové kvarteto. Rukou sa mu zľahka dotýkala stehna a navzájom si nahlas rozprávali rovno do uší.

„Už si mi vrazil, aký si mal deň?“ opýtala sa ho, keď im priniesli druhé drinky.

„Nie,“ odvetil Strike, „ale bol fajn.“

Madeline trocha hnevalo, že jej nikdy neprežrádzal podrobnosti o jednotlivých prípadoch. Občas žartovali, že vyšetruje londýnskeho starostu Borisa Johnsona, takže by si mohol vymyslieť nejaký zábavný zločin, pri ktorom ho pristihol, no vzhľadom na to, ako hlasno práve hral saxofonista, nechcelo sa mu namáhať si pľúca natolko, aby ho pochopila. Napokon však hudba konečne na okamih stíchla a doznal aj potlesk.

„Počula si už o Atramentovočiernom srdci?“ opýtal sa Strike.

„O čom? Aha – počkať – nie je to ten čudný kreslený seriál?“

„Hej. Poznáš ho?“

„Nie, ani nie, ale Henry ho mal istý čas rád,“ povedala. „Vystupuje v ňom postava, ktorá sa volá Dred alebo Dreg alebo tak nejak, však?“

„Neviem,“ povedal Strike. „Dnes som o ňom počul prvýkrát.“

„Áno, Henry mal Drega rád. Nevyhodili chlapíka, čo zaňho predtým rozprával? Marí sa mi, že Henry to rozoberal s priateľmi. Potom ho ten

seriál prestal baviť. Všetky tie youtubové videá idú tak trochu mimo mňa. Tam sa šperky nepredávajú.“

„Kde sa najlepšie predávajú šperky?“

„Na Instagrame,“ odvetila pohotovo Madeline. „Nevidel si môj instagramový účet? Dočerta, a to sa nazývaš mojím frajerom?“

Vytiahla z kabelky iPhone a začala doň ťukať, pričom celý čas netrpezlivo podupkávala nohou, lebo wifi pripojenie bolo pomalé.

„Tak,“ povedala a obrátila k nemu displej.

Pomaly si prezeral fotky krásnych žien s Madelininými šperkami, popretkávané umeleckými zábermi Londýna a viacerými selfičkami samotnej Madeline s jej vlastnými náušnicami alebo náhrdelníkmi. „Mali by sme si urobiť selfičko a ja ho zverejním,“ navrhla, vzala si späť iPhone a prepla na predný fotoaparát. „Toto je super pozadie.“

„Súkromných detektívov na Instagrame nenájdeš,“ upozornil ju Strike a inštinktívne zdvihol veľkú chlpatú ruku, aby zaclonil objektív.

„Aha,“ zamrmlala s prekvapeným výrazom, „asi nie. Škoda. Dnes večer vyzeráme obaja fakt dobre.“

Vopchala mobil naspäť do kabelky.

„Môžeš zverejniť moju fotku s tým diadémmom,“ prehodil Strike a ona sa zachichotala.

„Dáš si ešte jeden drink, alebo...“ Naklonila sa k nemu a teplým dychom mu ovanula ucho. „... pôjdeme ku mne?“

„K tebe,“ rozhodol Strike a dopil. „Zajtra skoro ráno musím byť na Sloane Square.“

„Áno? Čo robí Boris na Sloane Square?“

„Kradne puklice, prepadáva staré dámy – ako zvyčajne,“ odvetil Strike. „Ale je to prešibaný zákerák, takže sa mi ešte nepodarilo prichytiť ho pri čine.“

Madeline sa zasmiala. Strike zdvihol ruku a vypýtal si účet.

9

*Bledá česť kráľovnej!
Tlmený smiech, čo zraňuje a páli,
mrmlanie ako hlasy mŕtvych z hrobiek...*

Jean Ingelová
Sigismundov spánok

Čety v rámci hry medzi siedmimi z ôsmich moderátorov *Drekovej hry*

<Moderátorská miestnosť>

<12. februára 2015 09.22>

>

>

>

Anómia: Dnes je nejako
ticho.

>

>

Vilepechora: Hej.
Za posledné dva týždne
máme nízke čísla.

>

>

<Otvorila sa nová súkromná
miestnosť>

<12. februára 2015 09.24>

<Srdcovka pozýva
LordDreka, Vilepechoru,
Zloduha1, Červa28
a BieluPannu>

Srdcovka: Kuk?

>

>

>

>

>

>

>

>

Anómia: Prečo sa zrazu objavili všetci moderátori?

>

Vilepechora: Netuším.

>

>

Anómia: Ak s tým ten sviniar Srdco292 neprestane, vyhodím ho.

Vilepechora: Čo robí?

Anómia: Porušuje pravidlo číslo 14. Snaží sa od dievčat zistiť, koľko majú rokov a kde bývajú. Hajzel.

>

>

>

>

>

>

<Vilepechora vstúpi do miestnosti>

<LordDrek vstúpi do miestnosti>

<Červ28 vstúpi do miestnosti>

Červ28: Už si sa spojila s Joshom ?

Srdcovka: Počkajme na ostatných.

>

<BielaPanna vstúpi do miestnosti>

<Zloduch1 vstúpi do miestnosti>

>

Zloduch1: Čo sa stalo?

Srdcovka: Josh mi práve napísal. Dnes popoludní sa osobne stretne s Ledwellovou. Ešte stále to popiera, takže so sebou vezme ten spis a ukáže jej ho.

Zloduch1: Fíha

Červ28: Božemôj

Vilepechora: SKVELÁ SPRÁVA!

LordDrek: Z tohto sa už nevykrúti.

BielaPanna: Kde sa stretnú?

Anómia: Okej, mám toho dost', vyhadzujem ho.

Vilepechora: Naším číslam nijako nepomôže, keď budeš všetkých vyhadzovať.

>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

Anómia: O chvíľu musím odísť. Vezmeš to za mňa?

>

Vilepechora: Prepáč, kámo, mám pracovné stretnutie.

Vilepechora: Popros Morehousea.

Anómia: Nemôže, tiež niečo má.

>
>
>

Srdcovka: To ti nemôžem povedať, prepáč.

BielaPanna: Lebo sama nevieš, alebo...?

Srdcovka: Lebo Josh mi dôveruje, že to neprehradím.

Červ28: Bude tam aj prvánik ?

Vilepechora: Čo je prvánik?

LordDrek: Muhaha

Zloduch1: Strčte sa, je dyslektička.

Srdcovka: Nie, Červ, len oni dvaja.

Vilepechora: Ona je práve v moderátorskej miestnosti v zlej nálade, lebo klesli čísla. Počkajte, keď jej Blay ukáže náš spis, hahaha.

BielaPanna: Prečo nám nemôžeš prezradiť, kde sa stretnú?

Srdcovka: Práve som ti povedala, že Josh mi dôveruje, že to neprehradím.

Srdcovka: Zrejme nechce, aby ich vyrušili ľudia, čo budú chcieť autogram.

BielaPanna: Kristepane, ja si od nich nepôjdem pýtať autogram, som predsa stovky kilometrov od Londýna. Len ma to zaujímalo.

>

>

Anómia: Už musím ísť.

Anómia: Uvidíme sa neskôr.

<Anómia odíde z miestnosti>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

BielaPanna: Vlastne je celkom jasné, kde sa stretnú.

Srdcovka: BielaPanna, vážne, ak sa tam objavia fanúšikovia, Josh mi už nikdy nebude veriť.

BielaPanna: Práve som ti povedala, že by som tam nemohla ísť, aj keby som chcela. Som odtiaľ stovky kilometrov.

Srdcovka: Josh mi dôveruje, okej?

BielaPanna: Kristepane, Srdcovka, chápeme. Josh Blay má tvoje telefónne číslo. Trocha sa spamätaj.

BielaPanna: Už musím ísť.

<BielaPanna odíde z miestnosti>

Srdcovka: Čo má za problém?

Zloduch1: Je zvyknutá, že je obľúbenkyňa Anómie a Morehousea. Nepáči sa jej, keď namiesto nej venujú pozornosť tebe.

LordDrek: Vedel som, že sa páči Morehouseovi, ale žeby aj Anómii?

Zloduch1: Neviem to naisto, ale prepáči jej viac ako iným, nevšímli ste si?

10

Zem dutá je na ceste veselosti...

Felicia Hemansová
Slávnostná hodina

Ďalšie stretnutie celého tímu sa konalo v kancelárii agentúry v druhý februárový piatok. Bol tmavý upršaný londýnsky deň. Silný dážď šľahal do okenných skiel a v umelom svetle vyzerali všetci okrem Deva nezdravo bledo.

„Okej,“ povedal Strike, keď uzavreli niekoľko nedoriešených záležitostí a administratívnych detailov, „ideme na Namotávača. Ako viete, domnievali sme sa, že je príliš inteligentný na to, aby sa ponevierať okolo Nôžkinej školy, ale to sa včera naobed zmenilo. Midge?“

„Áno,“ prisvedčila, vzala si od Barclayho plechovku so sušienkami a podala ju Strikeovi bez toho, aby si z nej sama niečo vzala, „o pol jednej sa tam objavil vo svojom BMW so stiahnutým okienkom a obzeral si všetky dievčatá, čo šli na obed. Urobila som fotky... Pat ich vytlačila...“

Pat si vopchala elektronickú cigaretu medzi zuby, otvorila fascikel na kolenách a vytiahla kôpku fotiek.

„... a ako vidíte, radšej jej poslal esemesku, aby na ňu nemusel mávať pred kamarátkami. Keď sa kamarátky vzdialili, vrátila sa a nastúpila k nemu do auta. Bála som sa, že niekam odídu, ale zašiel len za roh, aby ich nebolo vidieť od školskej brány.“

Fotky sa dostali k Robin, ktorá si ich jednu po druhej prezrela. Na poslednej, odfotenej cez predné sklo auta, Namotávač, zhruba štyridsaťročný fešák so svetloplavými vlasmi a príťažlivým krivým úsmevom, bozkával ruku sedemnásťročnej dievčine sediacej na sedadle spolujazdca.

„Ruku jej pobozkal tesne pred zvoneníím,“ povedala Midge. „Nôžka potom vytiahla mobil a zistila, že sa musí vrátiť do triedy. Odbehla a on odfrčal. Potom sa už nevrátil a ona šla domov autobusom ako zvyčajne.“

„Odvtedy sa však situácia vyvinula,“ ozval sa Strike. „Keď mi Midge ukázala tie fotky, poslal som ich rovno matke, ktorá mi dnes ráno zavolała. Porozprávala sa s Nôžkou, pričom predstierala, že nejaká iná matka videla, ako nastupuje do Namotávačovho auta. Nôžka tvrdila, že len náhodou šiel okolo školy a zamával na ňu. Matka sa dožadovala, aby jej ukázala mobil, ale Nôžka odmietla. Konflikt vyústil do fyzického súboja.“

„To hádam nie,“ zastonala Robin.

„Nôžke sa podarilo udržať mobil ďaleko od matkiných pazúrov, takže matka, ktorá jej telefón platí, ho na diaľku zablokovala a vymazala.“

„Pekne,“ zhodnotili jednohlasne Barclay a Midge, ale Dev pokrútil hlavou.

„Namotávač to využije. Kúpi jej nový mobil. Najhoršie, čo tá žena v tejto situácii môže urobiť, je správať sa ako tá zlá.“

„Súhlasím,“ prisvedčil Strike. „Klientka sa už teraz bojí, čo sa stane, keď opäť odíde do zahraničia. Nôžka bude bývať u tej istej spolužiačky, s ktorou strávila Silvestra, a jej rodičia na mňa nepôsobili ktovieako prísne. V každom prípade, matka s dcérou práve cestujú do Herefordu na oslavu babičkinej deväťdesiatky.“

„V tom aute je určite fantastická atmosféra,“ utrúsil Dev.

„Podstatné je,“ povedal Strike, „že prípad Namotávač pokračuje, hoci už tuším, že klientke nedokážeme dať to, čo od nás chce. Jej dcéra bude čoskoro plnoletá. Namotávač sa možno správa nemorálne, ale nie protizákonne. Ak sa však bude naďalej motať okolo brány školy, možno budeme mať s čím pracovať.“

„Je natoľko obozretný, že to nebude robiť pravidelne,“ namietol Dev.

„Možno by sa spamätal, keby dostal bejzbalkou medzi nohy,“ navrhol Barclay.

„Potrebujeme jej ukázať, že sa správa nevhodne,“ ozvala sa Robin. „Tým by sa to vyriešilo. Problém je, že momentálne je podľa nej úžasný.“

„Naozaj?“ zamyslela sa Midge. „Alebo ju vzrušuje, že ukradla matke frajera?“

„Možno oboje,“ pripustila Robin.

„Súhlasím,“ zopakoval Strike. „Z psychologického hľadiska: jediný spôsob, ako ich vzťah ukončiť, je nejako ju od neho odradiť, ale keby sme Namotávača sledovali nonstop, účet by sa zdvojnásobil a podľa mňa s tým klientka nebude súhlasiť. Zastáva názor, že s tým dokáže skoncovať vyhrážkami a krikom.“

„V televízii pôsobí oveľa bystrejším dojmom,“ poznamenal Dev s ústami plnými sušienok.

„Nikto nie je bystrý, keď ide o členov jeho rodiny,“ podotkol Barclay. „Nebol by som ženatý, keby moja svokra neopakovala mojej manželke, že zo mňa bude len obyčajný vojak.“

„Nevymaľoval si svokre nedávno celú kuchyňu?“ opýtala sa Robin.

„Áno, vymaľoval. Takmer mi aj poďakovala,“ utrúsil Barclay. „Bol to čarovný okamih.“

Robin aj Deva pobavil jeho zachmúrený výraz.

„Máme pred sebou ľahký víkend,“ pokračoval zamyslene Strike a pošúchal si bradu, na ktorej už bolo vidieť strnisko, hoci sa ráno oholil. „Možno by nebolo zlé pozrieť sa, čo robí Namotávač, keď s ním nie je to dievča. Kto má chuť na nadčasy?“

„Ja,“ povedal Dev, skôr ako sa stihol prihlásiť niekto iný. „Prachy sa vždy zídu. Práve som zistil, že manželka je zasa tehotná,“ dodal a dočkal sa záplavy gratulácií.

„Okej, super,“ uzavrel Strike. „Jeho adresu máš. Zaujíma nás čokoľvek, čo by mohlo pomôcť, aby v očiach školáčky nevyzeral ako rytier v žiarivom brnení...“

Teraz prejdime k Dlhoprstému. Zajtra naobed by sa mal vrátiť z Maldív, takže od jeho priletu na Heathrow o dvanásť štyridsať budeme postupovať ako doteraz. A v pondelok sa mám stretnúť s tým strapatým chlapíkom, čo má problém s patentom. Dám vám vedieť, ako to dopadlo.

Potrebuje niekto zmeniť rozpis na zvyšok tohto mesiaca? Pat už chystá marec, takže sa s ňou dohodnite, ak...“

„Chcela som sa opýtať, či by za mňa niekto nemohol vziať túto nedeľu,“ ozvala sa Robin. „Mám sledovať Dlhoprstého. Nepýtala by som sa, ale chcela by som sa ísť pozrieť na jeden byt a obhliadky sú vždy len v nedeľu.“

„V pohode,“ povedal Strike, „vezmem to za teba, ak za mňa vezmeš pondelok.“

Keď sa dohodli na výmene, rozprúdil sa rozhovor o bežných veciach a Robin na mobile rýchlo našťukala mail realitnému agentovi.

Kým písala, na displeji sa zjavila notifikácia z BBC News. Niečo v tom zmysle, že polícia zverejnila mená dobodaných obetí. Robin ju odsunula nabok. V Londýne niekoho dobodali tak často, že sa to nedalo sledovať: dvadsaťcentimetrová slaboružová lesklá jazva na Robininom predlaktí bola pamiatkou na presne taký útok.

Ostatní z tímu odkladali stoličky na miesta. Dážď naďalej bubnoval na okná kancelárie. Keď Robin odoslala mail, na displeji sa zjavila druhá notifikácia. *Ledwellová a Blaya našli na Highgateskom cintoríne.*

Robin niekoľko sekúnd civela na mobil a potom prstom ťukla na notifikáciu. Nieкто sa s ňou rozlúčil, ale neodpovedala, lebo čakala, kým sa načíta celý článok o obetiach z Highgateského cintorína. Sklené dvere kancelárie sa otvorili a zatvorili. Midge a Barclay odišli zabráť do rozhovoru a ich kroky sa vzdľavovali na kovovom schodisku.

Obete z Highgateského cintorína vytvorili kultový kreslený seriál

Scotland Yard zverejnil mená obetí dvojnásobného pobodania, ktoré sa odohralo včera večer na Highgateskom cintoríne. Ide o Edie Ledwellovú (30) a Josha Blaya (25), spoluautorov kresleného seriálu spoločnosti Netflix *Atramentovočierne srdce*, ktorý sa odohráva na tom istom londýnskom cintoríne.

Telo Ledwellovej objavil pracovník cintorína. Blay útok prežil a v kritickom stave ho previezli do nemocnice Whittington Hospital.

Polícia žiada všetkých, čo si 12. februára medzi 16.00 a 18.00 h všimli v okolí cintorína niekoho s nezvyčajným správaním, aby

zavolali na špeciálne zriadenú linku (číslo je uvedené nižšie). Opis útočníka zatiaľ nebol zverejnený.

Ledwellová a Blay sa zoznámili v umeleckom kolektíve North Grove a vytvorili spolu prekvapivý hit...

Robin hučala v ušiach krv, ale došlo jej, že sa jej niekto prihovára. Zdvihla zrak.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa ostro Strike, lebo z Robininej tváre zmizla všetka farba.

„To dievča – tá žena, čo chcela, aby sme sa pozreli na toho internetového trolla... Nieкто ju zavraždil.“

11

*No ak by sa hra
stala až bolestne vážnou,
ak by sa radosť zaleskla
v stípnutom pohľade smrti,
nebola by tá zábava
až príliš drahá?
Nezašlo by to žartovanie
pridáľeko?*

Emily Dickinsonová
LV

Čety v rámci hry medzi všetkými ôsmimi moderátormi *Drekovej hry*

<Moderátorská miestnosť>

<13. februára 2015
17.34>

Červ28: Srdcovka ?

Červ28: Vidím , že si
tu .

Červ28: Haló ?

Červ28: Povedzte niekto
niečo .

Červ28: Prosmí

>

<Morehouse vstúpi do miestnosti>

Červ28: Morehouse, vďaka bohu , videl si to ?

<Otvorila sa nová súkromná miestnosť>

Morehouse: Hej.

<13. februára 2015 17.35>

Červ28: Nieje

<Morehouse pozýva BieluPannu>

Červ28: Nieje to pravda , alebo áno ?

Morehouse: BielaPanna?

Červ28: Bože , neviem prestať plakať .

>

>

Červ28: Nemôže to byť pravda .

>

Morehouse: Myslím, že je, Červ.

>

>

Morehouse: Nezverejnili by mená, keby si neboli istí.

>

>

Červ28: Božemôj !

>

<Zloduch1 vstúpi>

>

Zloduch1: Už ste to počuli?

>

Červ28: Áno .

>

>

>

>

<BielaPanna vstúpi do miestnosti>

<Otvorila sa nová súkromná miestnosť>

<13. februára 2015 17.36>

<Vilepchora pozýva LordDreka>

Vilepechora: Si tu, C?

<LordDrek vstúpi do miestnosti>

LordDrek: Kuuuuuuuuurva

Vilepechora: Hahahahaha

>

Zloduch1: Vie niekto niečo?

BielaPanna: Ahoj, Myšiačik, prepáč, som v autobuse. O 20 min budem doma.

LordDrek: KUUUUUUUURVA

Morehouse: Nie.

Vilepechora: Veríš tomu?

Zloduch1: Až sa trasíem.

Morehouse: Sedíš?

>

Červ28: Ja neviem prestať plakať .

Zloduch1: Myslíte, že to urobil Blay?

Červ28: Čože ??

Zloduch1: Myslíte, že bodol ju a potom seba?

Červ28: Prečo to trváš >

Zloduch1: Prečítaj si, čo sa píše na Twitteri. Vracia, že to bolo tak.

<**Vilepechora** vstúpi do miestnosti>

<**LordDrek** vstúpi do miestnosti>

LordDrek: Už ste to všetci počuli?

Červ28: Áno

Zloduch1: Áno

LordDrek: Doriti!

LordDrek: Toto je fakt tragédia.

Vilepechora: Stavil by som sa, že to bola...

Zloduch1: ?

LordDrek: K** N****ová

Vilepechora: Presne tak. Šibnutá suka.

LordDrek: Hej, vždy som mal pocit, že je budúca Jodi Ariasová.

BielPanna: Hej, som v autobuse!

Morehouse: Nevidela si správy?

BielPanna: Aké správy?

Morehouse: Ledwelloví zavraždili.

>

>

BielPanna: Čože?

Morehouse: Včera ju dobodali na H cintoríne. Aj Blaya. Je v nemocnici v kritickom stave.

>

>

>

>

BielPanna: Morehouse, ak to má byť vtíp, nie je smiešny.

Morehouse: Myslíš, že by som žartoval o niečom takom?

>

>

>

>

>

LordDrek: Zmaž toto a poď do moderátorskej miestnosti, nech vidíme, ako to berú.

<**Vilepechora** odíde z miestnosti>

<**LordDrek** odíde z miestnosti>

<**Súkromná miestnosť** sa zatvorila>

<Anómia vstúpi do miestnosti> >
>
Anómia: Doboha >
>
>
Anómia: Všetci ste to videli? Morehouse: Si ešte tam?
Červ28: Áno . BielaPanna: Áno.
<Srdcovka vstúpi do miestnosti> >
> BielaPanna: Práve som < Otvorila sa nová súkromná miestnosť>
> si to vygooglila. <13. februára 2015 17.47>
> >
Anómia: Doboha >
> > <Srdcovka pozýva LordDreka a Vilepechoru>
> > BielaPanna: Asi sa povraciam. Srdcovka: Drek, povedz niečo.
> > Morehouse: Chápem. >
Anómia: Čo ste všetci vlastne spolu robili na cintoríne? >
> > Morehouse: Čo vlastne spolu robili na cintoríne? Srdcovka: Vile, si tam?
Zloduch1: Nie, sme len v šoku. Morehouse: Počul som, že sa spolu ani nerozprávajú. <LordDrek vstúpi do miestnosti>
Červ28: Neviem prestať plakt' BielaPanna: Kto ti to povedal? <Vilepechora vstúpi do miestnosti>
> > > Morehouse: Anómia. LordDrek: Ako sa máš, zlato?
Červ28: Ľudia na Twitteri tvrdia , že za to môžu fanúšikovia . > > Srdcovka: Viete, čo sa stalo?
Zloduch1: Ako to? BielaPanna: Myšiačik, musím ti niečo povedať. LordDrek: Hej.
Červ28: Vraj to mohol urobiť nieký fanúšik. Morehouse: Čo? Vilepechora: Strašné.
> > > BielaPanna: LordDrek a Vilepechora si >